ĢENERĀLADVOKĀTA PAOLO MENGOCI [*PAOLO MENGOZZI*] SECINĀJUMI,
sniegti 2007. gada 1. martā [1]

1. Ar pašreiz izskatāmo apelācijas sūdzību sabiedrība *Common Market Fertilizers SA* (turpmāk tekstā — "prasītāja" vai "*CMF*") lūdz atcelt Pirmās instances tiesas 2005. gada 27. septembra spriedumu (turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums") [2], ar kuru tika noraidītas šīs sabiedrības prasības atcelt Komisijas 2002. gada 20. decembra lēmumus [3], kuros atzīts, ka ievedmuitas nodokļa atlaišana konkrētajā situācijā nav pamatota.

Atbilstošās tiesību normas

2. Padomes 1994. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 3319/94, ar ko uzliek galīgo antidempinga maksājumu Bulgārijas un Polijas izcelsmes urīnvielas un amonija nitrāta šķīdumu importam, ko eksportē sabiedrības, kas nav atbrīvotas no šī nodokļa, un ar ko galīgi iekasē ar pagaidu maksājumu garantētās summas [4], 1. panta 3. un 4. punktā ir noteikts šādi:

"3. Antidempinga maksājuma summa importam no Polijas ir starpība starp minimālo importa cenu — ECU 89 par tonnu produkta un Kopienas cenu uz robežas (izmaksas, apdrošināšana un pārvadāšanas izmaksas (*CIF*)), kurai pieskaitīts nodoklis (kopējais muitas tarifs) (KMT), kas jāmaksā par tonnu produkta visos gadījumos, kad *CIF* Kopienas cena uz robežas kopā ar KMT nodokli par tonnu produkta ir mazāka par minimālo importa cenu un kad zemāk minētie Polijas eksportētāji vai ražotāji ir izrakstījuši rēķinus tieši nesaistītam importētājam par brīvā apgrozībā laistām importētajām precēm:

[..]

1 — Oriģinālvaloda — itāļu.

2 — Spriedums apvienotajās lietās T-134/03 un T-135/03 *Common Market Fertilizers*/Komisija (Krājums, II-3923. lpp.).

3 — C(2002) 5217, galīgā redakcija, un C(2002) 5218, galīgā redakcija.

4 — OV L 350, 20. lpp.

Brīvā apgrozībā laistām importa precēm, attiecībā uz kurām kāds no iepriekš minētajiem Polijas eksportētājiem vai ražotājiem nav izrakstījis rēķinus tieši nesaistītam importētājam, tiek noteikts šāds īpašs maksājums:

par preci, kuras izcelsmes valsts ir Polija: ECU 22 par tonnu [..], izņemot *Zaklady Azotowe Pulawy* ražotās preces, attiecībā uz kurām ir spēkā specifisks maksājums ECU 19 par tonnu [..].

4. Ja nav noteikts citādi, jāievēro spēkā esošie muitas noteikumi." [Neoficiāls tulkojums]

3. Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi [5], kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 16. novembra Regulu (EK) Nr. 2700/2000 [6] (turpmāk tekstā — "Muitas kodekss"), 239. pantā noteikts šādi:

"1. Ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļus var atmaksāt vai atlaist 236., 237. un 238. pantā neminētos gadījumos:

— kurus nosaka saskaņā ar Komitejas procedūru;

— kurus radījuši apstākļi, kādos attiecīgo personu nevar saistīt ar krāpšanu vai klaju nolaidību [rupju neuzmanību]. Gadījumus, kādos šo noteikumu piemēro, un tā piemērošanas kārtību nosaka saskaņā ar Komitejas procedūru. Atmaksāšana vai atlaišana var būt atkarīga no īpašu nosacījumu izpildes.

[..]"

4. Saskaņā ar Muitas kodeksa 4. panta 24. punktu "Komitejas procedūra" šī kodeksa izpratnē ir "procedūra, kas minēta 247. un 247.a pantā vai 248. un 248.a pantā".

5. Saskaņā ar Muitas kodeksa 247. pantu "šīs regulas īstenošanai vajadzīgos pasākumus [..]

5 — OV L 302, 1. lpp.
6 — OV L 311, 17. lpp.

pieņem saskaņā ar 247.a panta 2. punktā minēto regulatīvo procedūru [..]".

6. Muitas kodeksa 247.a pantā ir noteikts šādi:

"1. Komisijai palīdz Muitas kodeksa komiteja, šeit turpmāk "Komiteja".

2. Atsaucoties uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu [..].

3. Komiteja apstiprina savu reglamentu."

7. Muitas kodeksa komitejas Reglamenta 4. pantā noteikts šādi:

"1. Sasaukšanu, dienaskārtību, kā arī to pasākumu projektus, par kuriem komitejai lūgts sniegt viedokli, un visus pārējos darba dokumentus priekšsēdētājs nosūta pastāvīgajām pārstāvniecībām un komitejas locekļiem saskaņā ar 14. panta 2. punktu parasti, vēlākais, četrpadsmit kalendārās dienas pirms sanāksmes.

2. Steidzamos gadījumos un ja pieņemamie pasākumi ir jāpiemēro nekavējoties, priekšsēdētājs pēc viena komitejas locekļa pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas var saīsināt iepriekšējā punktā paredzēto nosūtīšanas termiņu līdz piecām kalendārajām dienām pirms sanāksmes.

3. Īpašas steidzamības gadījumos priekšsēdētājs var neievērot 1. un 2. punktā noteiktos termiņus. Ja sanāksmes laikā tiek iesniegts priekšlikums sanāksmes dienas kārtībā iekļaut kādu jautājumu, tam ir nepieciešama komitejas locekļu vienkārša vairākuma piekrišana."

8. Padomes 1999. gada 28. jūnija Lēmuma 1999/468/EK, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību

(turpmāk tekstā — "Komitoloģijas lēmums")[7] 2. pantā ir noteikts:

"Darba metožu izvēli ieviešanas pasākumu pieņemšanai nosaka šādi kritēriji:

a) vadības pasākumi, tādi kā pasākumi, kas ir saistīti ar kopējās lauksaimniecības un kopējās zivsaimniecības politikas piemērošanu vai programmu izpildi, kuras būtiski skar budžetu, būtu jāpieņem ar vadības procedūru;

b) vispārēji pasākumi, kas ir paredzēti, lai piemērotu būtiskus pamataktu noteikumus, tostarp pasākumus attiecībā uz cilvēku veselības aizsardzību vai drošību, dzīvnieku vai augu aizsardzību, būtu jāpieņem ar regulatīvu procedūru; ja pamatakts paredz, ka noteiktus nebūtiskus dokumenta noteikumus var precizēt vai atjaunināt ar ieviešanas procedūrām, šādus pasākumus pieņem ar regulatīvu procedūru;

c) neskarot a) un b) punktu, konsultēšanās procedūru izmanto visos gadījumos, kad to uzskata par lietderīgāko."

9. Komitoloģijas lēmuma 5. pantā ir paredzēts šādi:

"Regulatīvā procedūra

1. Komisijai palīdz regulatīvā komiteja, kurā ir dalībvalstu pārstāvji un kuras priekšsēdētājs ir Komisijas pārstāvis.

2. Komisijas pārstāvis komitejai iesniedz veicamo pasākumu projektu. Komiteja sniedz atzinumu par projektu termiņā, kuru priekšsēdētājs var noteikt atbilstīgi jautājuma steidzamībai. Atzinumu sniedz, pieņemot lēmumu ar tādu balsu vairākumu, kāds [EKL] 205. panta 2. punktā paredzēts lēmu-

7 — OV L 184, 23. lpp.

miem, kuri Padomei jāpieņem pēc Komisijas priekšlikuma. Dalībvalstu pārstāvju balsu skaitu komitejā nosaka minētais pants. Priekšsēdētājs nebalso.

3. Komisija, neskarot 8. pantu, pieņem paredzētos pasākumus, ja tie atbilst komitejas atzinumam.

4. Ja paredzētie pasākumi nesaskan ar komitejas atzinumu vai atzinums nav sniegts, Komisija tūlīt iesniedz Padomei priekšlikumu par veicamajiem pasākumiem un informē Eiropas Parlamentu [..]."

10. Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka atsevišķus Muitas kodeksa īstenošanas noteikumus [8], kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 1998. gada 29. jūlija Regulu (EK) Nr. 1677/98 [9] (turpmāk tekstā — "Īstenošanas regula"), 905. panta 1. punktā ir noteikts šādi:

"Ja lēmuma pieņēmējs muitas dienests, kuram iesniegts atmaksas vai atlaišanas pieteikums saskaņā ar Kodeksa 239. panta 2. punktu, nevar pieņemt lēmumu uz 899. panta pamata, bet pieteikumam ir pievienoti pierādījumi, ko varētu uzskatīt par īpašu situāciju, kurā attiecīgo personu nevar apsūdzēt maldināšanā [krāpšanā] vai acīm redzamā nolaidībā [rupjā neuzmanībā], tad šā dienesta piederības dalībvalsts šo lietu nosūta Komisijai izskatīšanai saskaņā ar 906.–909. pantā izklāstīto procedūru.

Izņemot gadījumus, kad muitas dienests, kas pieņem lēmumu, šaubās, tas tomēr var pats izlemt piešķirt nodokļu atmaksājumu vai atbrīvojumu tad, ja tas uzskata, ka ir ievēroti Kodeksa 239. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi, ar noteikumu, ka attiecīgā summa vienam uzņēmumam par vienu vai vairākām ievešanas vai izvešanas darbībām, kuru cēlonis tomēr ir viena un tā pati īpašā situācija, nepārsniedz ECU 50 000.

Terminu "attiecīgā persona" tulko saskaņā ar 899. pantu.

Visos citos gadījumos lēmuma pieņēmējs muitas dienests pieteikumu noraida."

8 — OV L 253, 1. lpp.
9 — OV L 212, 18. lpp.

11. Īstenošanas regulas 906. pantā ir noteikts šādi:

"Piecpadsmit dienu laikā pēc 905. panta 2. punktā minētās lietas saņemšanas Komisija lietas kopiju izsūta dalībvalstīm.

Attiecīgās lietas izskatīšanu pēc iespējas drīz iekļauj Kodeksa 247. pantā paredzētās Komitejas sanāksmes darba kārtībā."

12. Pēc attiecīgo faktu rašanās šajā lietā Īstenošanas regulas 906. panta otrā daļa ar Komisijas 2003. gada 25. jūlija Regulu (EK) Nr. 1335/2003, ar ko izdara grozījumus Īstenošanas regulā [10], tika grozīta šādi:

"Attiecīgās lietas izskatīšanu pēc iespējas drīz iekļauj 907. pantā paredzētās ekspertu grupas sanāksmes darba kārtībā."

13. Īstenošanas regulas 907. panta pirmajā daļā paredzēts:

"Pēc apspriedes ar ekspertu grupu, ko veido visu dalībvalstu pārstāvji, kuri sanāk Komitejā konkrētās lietas izskatīšanai, Komisija lemj, vai izskatītajā īpašajā situācijā pienākas atmaksāšana vai atlaišana."

Prāvas rašanās fakti

14. Attiecīgās prāvas rašanās fakti izriet no pārsūdzētā sprieduma 14.–28. punkta:

"14. Prasītāja, kas ir dibināta Beļģijā, ir ķīmisko izstrādājumu, it īpaši slāpekli saturošu šķīdumu (urīnvielas un amonija nitrāts) vairumtirgotāja. Prasītājas grupā ietilpst *Rellmann GmbH*, kas reģistrēta Hamburgā (Vācija) un ir prasītājai 100 % apmērā piederoša meitas sabiedrība, un *Agro Baltic GmbH*, kas reģistrēta Rostokā (Vācija) un kas ir *Rellmann* 100 % apmērā piederoša meitas sabiedrība. 1989. gadā prasītāja iegādājās sabiedrību *Champagne Fertilisants*, kas ir tās nodokļu pārstāve attiecībā uz visiem darījumiem Francijā.

15. Eksportētājs, poļu uzņēmums *Zaklady Azotowe Pulawy* (turpmāk tekstā —

10 — OV L 187, 16. lpp.

"*ZAP*"), pārdod izstrādājumus *Agro Baltic*. Prasītājas grupas ietvaros tirdzniecības aprite ir šāda: *Agro Baltic* pārdod tālāk izstrādājumus *Rellmann*, kas tos pārdod tālāk prasītājai. Tiek iesniegti atbilstošie rēķini.

16. Lietā T-134/03 *Agro Baltic* no *ZAP* laika posmā no 1997. gada marta līdz 1997. gada septembrim nopirka trīs kravas urīnvielas un amonija nitrāta maisījuma. Šīm kravām tika piemērota iepriekš 15. punktā aprakstītā tirdzniecības aprite.

17. Sabiedrībai *Cogema* — sertificētam muitas aģentam, tika uzdots laist izstrādājumus brīvā apgrozībā *Agro Baltic* vārdā un nodot tos patēriņam prasītājas vārdā.

18. Sākotnēji preces tika laistas apgrozībā *Agro Baltic* vārdā saskaņā ar EU0 deklarāciju, kam pievienoti *ZAP* rēķini *Agro Baltic* un EUR.1 sertifikāti par preču poļu izcelsmi. Preces līdztekus tika novietotas noliktavā, bet pēc brīža no turienes izvestas, lai tās nodotu patēriņam *Champagne Fertilisants* vārdā.

19. Lietā T-135/03 *Agro Baltic* 1995. gada janvārī no *ZAP* nopirka vienu kravu, kura arī pēc tam veica iepriekš 15. punktā aprakstīto apriti.

20. *Agro Baltic* pilnvaroja sabiedrību *SCAC Rouen* (turpmāk tekstā — "*SCAC*"), pilnvarotu muitas aģentu, laist brīvā apgrozībā preces *Agro Baltic* vārdā un nodot tās patēriņam prasītājas vārdā. Par to pašu preci bija jāiesniedz divas muitas deklarācijas par importu vienā un tajā pašā muitas iestādē, norādot divus dažādus saņēmējus, lai nošķirtu muitas nodokļu maksājumu no PVN maksājuma.

21. *SCAC* laišanai brīvā apgrozībā un nodošanai patēriņam prasītājas vārdā izmantoja vienkāršoto atmuitošanas procedūru. *SCAC* prasītājas vārdā iesniedza IM4 deklarāciju, kurai pievienots *Rellmann* rēķins prasītājai un EUR.1 sertifikāts par preču poļu izcelsmi.

22. Iesākumā Francijas kompetentās pārvaldes iestādes pieņēma uz divām izskatāmajām lietām attiecināmās deklarācijas, noteica atbrīvojumu no ievedmuitas nodokļa, pamatojoties uz EUR.1 sertifikātiem, un nepiemēroja antidempinga maksājumu.

23. Vēlākā pārbaudē Francijas kompetentās iestādes tomēr secināja, ka visām abās izskatāmajās lietās minētajām kravām ir jāpiemēro īpašā nodeva ECU 19 apmērā par tonnu saskaņā ar Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta otro daļu. Tās uzskatīja, ka preču patiesais importētājs ir prasītāja, kas nebija *ZAP* tiešā rēķina saņēmēja, kaut arī attiecīgie izstrādājumi bija *ZAP* sertificēti. Lietā T-134/03 iesniegtajos materiālos Francijas kompetentās iestādes apgalvo, ka preču uzglabāšana starpposmā no juridiskā viedokļa ir fikcija, jo tā ilga ļoti īsu brīdi, un ka prasītāja preces bija jau ieguvusi trīs iepriekšējo darbību rezultātā vēl pirms deklarāciju par laišanu brīvā apgrozībā iesniegšanas *Agro Baltic* vārdā. Lietā T-135/03 iesniegtajos materiālos Francijas kompetentās iestādes apgalvo, ka ir iesniegta tikai viena deklarācija par laišanu brīvā apgrozībā un nodošanu patēriņam prasītājas vārdā.

24. Lietas T-134/03 materiālos ir minēts, ka šajos apstākļos Puatjē [*Poitiers*] Orientācijas informācijas un kontroles biroja darbinieki 1998. gada 4. decembrī sastādīja protokolu par to, ka nav nomaksāti nodokļi un nodevas kopsummā par 3 911 497 Francijas frankiem (FRF) (EUR 564 855). Lietas T-135/03 materiālos minēts, ka Ruānas [*Rouen*] Starpreģionu muitas direkcija 1997. gada 13. novembrī ir sastādījusi protokolu par to, ka bija jāpiemēro nodokļi un nodevas kopsummā par FRF 840 271 (EUR 128 098).

25. 1999. gada novembrī un decembrī prasītāja Francijas nodokļu administrācijā iesniedza pieteikumus par nodokļu atlaišanu, pamatojoties uz Muitas kodeksa 239. pantu. 2002. gada 14. februārī pēdējā minētos līgumus pārsūtīja Komisijai, kas tos piereģistrēja ar atsauces numuriem REM 02/02 (lieta T-134/03) un REM 03/02 (lieta T-135/03).

26. 2002. gada 9. un 10. septembra vēstulēs, uz kurām atbilde tika sniegta 2002. gada 11. oktobrī, Komisija norādīja prasītājai, ka tā gatavojas pieņemt negatīvu lēmumu lietās REM 02/02 un REM 03/02.

27. 2002. gada 12. novembrī Muitas kodeksa komitejas atlīdzināšanas nodaļas ietvaros notika *REM/REC* ekspertu grupas sanāksme. Saskaņā ar šīs sanāksmes protokola kopsavilkumu, kas sastādīts 2002. gada 29. novembrī, ekspertu grupas galīgais balsojums attiecībā uz lietām REM 02/02 un REM 03/02 bija šāds: "seši pārstāvji balso par Komisijas priekšlikumu, četri atturas un pieci pārstāvji balso pret Komisijas priekšlikumu".

28. 2002. gada 20. decembrī Komisija, uzskatīdama, ka prasītāja ir pieļāvusi rupju neuzmanību un nav bijis īpašas situācijas, un ka līdz ar to nav izpildīti Muitas kodeksa 239. panta noteikumi, pieņēma lēmumus C(2002) 5217, galīgā redakcija (lietā REM 02/02), un C(2002) 5218, galīgā redakcija (lietā REM 03/02), kuros atzīts, ka ievedmuitas nodokļu atlaide nav pamatota (turpmāk tekstā — "apstrīdētie lēmumi"). Tā šos lēmumus paziņoja Francijas muitas administrācijai, kas savukārt tos 2003. gada 10. februārī nodeva prasītājai."

Tiesvedība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

15. Ar prasības pieteikumiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2003. gada 18. aprīlī un reģistrēti ar numuriem attiecīgi T-134/03 un T-135/03, *CMF* lūdza atcelt apstrīdētos lēmumus, pamatojoties uz trim prasības pamatiem.

16. Izvirzot pirmo pamatu, tā cita starpā apgalvo, ka ir pārkāpts EKL 7. pants un Komitoloģijas lēmuma 5. pants, kā arī Muitas kodeksa komitejas Reglamenta 4. panta 1. punkts.

17. Izvirzot otro pamatu, tā apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nepamatoti uzskatot, ka nav izpildīti Muitas kodeksa 239. panta piemērošanas nosacījumi saistībā ar nodokļa atlaišanu.

18. Izvirzot trešo pamatu, prasītāja apgalvo, ka Komisija nav ievērojusi pienākumu norādīt pamatojumu, kas tai uzlikts ar EKL 253. pantu.

19. Pēc lietu T-134/03 un T-135/03 apvienošanas Pirmās instances tiesa prasības noraidīja un piesprieda prasītājām segt tiesāšanās izdevumus.

20. Saistībā ar iebildumu par EKL 7. panta un Komitoloģijas lēmuma 5. panta pārkāpumu Pirmās instances tiesa vispirms kā nepieņemamu noraidīja prasītājas iebildi par Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas prettiesiskumu, ko tā cēla šī prasības pamata ietvaros [11].

21. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa pamatā norāda uz to, ka, ņemot vērā, ka iebilde pirmoreiz ir minēta tikai replikas stadijā, tā ir celta novēloti un nebalstās ne uz vienu faktisko vai tiesību apstākli, kas būtu izvirzīts procesa gaitā Pirmās instances tiesas Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē [12].

22. Turklāt Pirmās instances tiesa norādīja, ka tā nevar pati pēc savas ierosmes spriest par Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas prettiesiskumu, jo šāds prettiesiskums neattiecas uz sabiedrisko kārtību [13]. Pirmās instances tiesai gan ir pašai pēc savas ierosmes jānorāda uz apstrīdētā akta izdevēja kompetences neesamību, tomēr šajā lietā nav šaubu par to, ka Komisija, pieņemot apstrīdētos lēmumus, ir rīkojusies savas kompetences ietvaros, jo tie ir pieņemti saskaņā ar Īstenošanas regulas 907. panta pirmo daļu, kas savukārt pieņemta saskaņā ar Muitas kodeksa komitejas atzinumu atbilstoši šī kodeksa 239., 247. un 247.a pantā paredzētajai procedūrai; turklāt no judikatūras neizriet, ka Pirmās instances tiesai pašai ir jāpārbauda, vai, pieņemot Īstenošanas regulas 907. panta pirmo daļu — apstrīdēto lēmumu juridisko pamatu — Komisija nav pārkāpusi savas kompetences robežas [14].

23. Otrkārt, Pirmās instances tiesa noraidīja prasītājas viedokli, ka ekspertu grupa, kas saskaņā ar Īstenošanas regulas 907. panta pirmo daļu sanāk "[Muitas kodeksa] Komitejā", ir regulatīvā komiteja Komitoloģijas lēmuma 5. panta izpratnē [15].

24. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa atgādināja, ka no Komitoloģijas lēmuma 7. apsvēruma un 5. panta izriet, ka regulatīvā procedūra ir piemērojama "attiecībā uz vispārējiem pasākumiem, kas ir paredzēti, lai piemērotu būtiskus pamataktu noteikumus", tomēr ir skaidrs, ka apstrīdētie lēmumi ir individuāli lēmumi un tādēļ nav vispārpiemērojami. Uzskatīt, kā to dara prasītāja, ka regulatīvā komiteja Komitoloģijas lēmuma 5. panta izpratnē ir kompetenta izteikt viedokli par individuāla lēmuma projektu

11 — Pārsūdzētā sprieduma 51. punkts.

12 — Turpat.

13 — Šajā sakarā Pirmās instances tiesa norāda uz 1959. gada 17. decembra spriedumu lietā 14/59 *Société des fonderies de Pont-à-Mousson*/Augstā iestāde (*Recueil*, 445., 474. lpp.).

14 — Pārsūdzētā sprieduma 52. punkts.

15 — Turpat, 54. un 58. punkts.

par muitas nodevas atmaksāšanu vai atlaišanu, būtu tas pats, kas pielīdzināt lēmuma un vispārpiemērojama akta jēdzienus, kaut arī tie ir būtiski atšķirīgi, un tādējādi tiktu pārkāpts EKL 249. pants, kā arī EKL 7. pants un Komitoloģijas lēmums [16].

25. Pirmās instances tiesa tālāk konstatē, ka tajā gadījumā, ja likumdevējs, šajā gadījumā Komisija, būtu vēlējies, lai individuālajās procedūrās attiecībā uz atmaksāšanu vai atlaišanu notiktu apspriešanās ar Muitas kodeksa komiteju, tas, bez šaubām, Īstenošanas regulas 907. panta pirmajā daļā būtu lietojis frāzi "pēc apspriešanās ar Komiteju". Vārds "Komitejā" atspoguļo faktu, ka 907. pantā paredzētā ekspertu grupa acīmredzami ir atsevišķa vienība Muitas kodeksa komitejas darbības ietvaros [17].

26. Pirmās instances tiesa noraidīja iebildumu par Muitas kodeksa komitejas Reglamenta 4. panta 1. punkta (turpmāk tekstā — "MKK reglaments") pārkāpumu, ko prasītāja izvirzīja, ņemot vērā, ka netika ievērots noteikums par darba dokumentu nosūtīšanu komitejas locekļiem piecpadsmit dienu laikā pirms sanāksmes.

27. Šajā sakarā, konstatējot, ka ekspertu grupas locekļu rīcībā bija trīspadsmit kalendārās dienas, lai iepazītos ar prasītājas atbildi uz Komisijas vēstulēm, Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka fiziskas vai juridiskas personas nevar atsaukties uz šī noteikuma pārkāpumu, jo tā mērķis ir nevis aizsargāt šīs personas, bet gan — nodrošināt minētās komitejas iekšējo darbību, ievērojot visas tās locekļu prerogatīvas [18].

28. Pirmās instances tiesa jautājumā par acīmredzamu kļūdu vērtējumā, piemērojot Muitas kodeksa 239. pantu, uzskatīdama, ka prasītāja nav veikusi krāpšanu, izvērtēja tikai to otrā prasības pamata daļu, kas saistīta ar apgalvoto prasītājas klajo nolaidību, un tūlīt pat konstatēja, ka Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā un tādēļ ir lieki izvērtēt apgalvojumu par īpašas situācijas pastāvēšanu [19].

29. Pirms tam Pirmās instances tiesa norādīja uz to, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai izvērtētu, vai ir pieļauta rupja neuzmanība Muitas kodeksa 239. panta izpratnē, it īpaši ir

16 — Turpat, 55.–57. punkts.
17 — Turpat., 59. punkts.
18 — Turpat, 77.–79. punkts.
19 — Turpat, 115., 147. un 149. punkts.

jāņem vērā normu, kuru neizpildes gadījumā rodas muitas parāds, sarežģītība, kā arī tirgus dalībnieka profesionālā pieredze un rūpība [20].

30. Attiecībā uz noteikumu sarežģītību Pirmās instances tiesa, pirmkārt, norādīja, ka citā lietā tā jau ir noteikusi [21], ka Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta otrā daļa neliecina par ievērojamām interpretācijas grūtībām un, otrkārt, ka prasītāja, kā to Komisija pareizi uzskata, nevar atbrīvot sevi no atbildības, atsaukdamās uz muitas aģenta — faktisku vai iedomātu — kļūdu, jo tā viena pati ir izstrādājusi attiecīgo produktu ievešanas shēmu un pati brīvi ir izvēlējusies arī muitas aģentus [22].

31. Attiecībā uz prasītājas profesionālo pieredzi Pirmās instances tiesa konstatēja, ka Komisija ir pareizi uzskatījusi, ka prasītājai ir nepieciešamā pieredze, lai veiktu importa un eksporta darbības [23].

32. Attiecībā uz tirgus dalībnieka rūpību Pirmās instances tiesa atzina, ka, kaut gan prasītāja apgalvo, ka tai nav pieredzes attiecīgo izstrādājumu atmuitošanā, kā arī norāda uz grūtībām Regulas Nr. 3319/94 piemērošanā, tā ne tikai nav lūgusi padomu savam muitas aģentam, bet devusi tam ļoti konkrētus norādījumus. Turklāt prasītājas pieļautās kļūdas, izrakstot rēķinus, arī liecina par tās rūpības trūkumu [24].

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

33. Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2005. gada 14. decembrī, prasītāja pārsūdzēja iepriekš minēto spriedumu.

34. Lietas dalībnieku pārstāvji tika uzklausīti 2006. gada 5. oktobra tiesas sēdē.

20 — Turpat, 135. punkts.

21 — Pirmās instances tiesas 2004. gada 21. septembra spriedums lietā T-104/02 *Gondrand Frères*/Komisija (Krājums, II-3211. lpp., 59.–62. un 66. punkts).

22 — Pārsūdzētā sprieduma 137.–139. punkts.

23 — Turpat, 140. un 141. punkts.

24 — Turpat, 142.–144. punkts.

35. Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

— pilnībā atcelt apstrīdēto spriedumu;

— kopumā apstiprināt apsvērumus, ko tā iesniedza Pirmās instances tiesā;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies gan pirmajā instancē, gan apelācijas tiesvedībā.

36. Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— noraidīt apelācijas sūdzību;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskā analīze

Ievada apsvērumi par apelācijas pamatiem

37. Prasītāja izvirza četrus apelācijas sūdzības pamatus. Izvirzot abus pirmos pamatus, tā Pirmās instances tiesai pārmet "atbilstošo tiesību normu nepilnīgu norādīšanu" un "faktu nepilnīgu norādīšanu". Izvirzot trešo pamatu, tā apgalvo, ka Pirmās instances tiesa, izvērtējot pirmajā prasības atcelt tiesību aktu pamatā apgalvoto būtisku procesuālo prasību pārkāpuma esamību, ir pieļāvusi virkni tiesību kļūdu. Ceturtais apelācijas sūdzības pamats attiecas uz Pirmās instances tiesas īstenotu Muitas kodeksa 239. panta nepareizu piemērošanu.

38. Salīdzinājumā ar pārējiem pirmais pamats acīmredzami nav autonoms. Atsaucoties uz "atbilstošo tiesību normu nepilnīgu norādīšanu", prasītāja Pirmās instances tiesai pārmet, ka tā, pārsūdzētā sprieduma 1.–13. punktā norādot uz atbilstošajām tiesību normām, nav minējusi, pirmkārt, Regulas Nr. 3319/94 trīsdesmit devīto apsvērumu un, otrkārt, Komitoloģijas lēmuma 2. pantu.

39. Pēc manām domām, ir skaidrs, ka vienas vai vairāku tiesību normu, kas, iespējams, ir būtiskas attiecīgajā lietā, nepieminēšana tajā sprieduma daļā, kur tikai tiek norādīts uz atbilstošajām tiesību normām, pati par sevi nav kļūda, kuras dēļ spriedums varētu tikt atcelts. Tādēļ šis iebildums ir jāsaprot tādējādi, ka tas vēršas pret apsvēruma un minētā noteikuma "neievērošanu", kā arī Pirmās instances tiesas pieļautajām kļūdām tiesību piemērošanā, kas tādējādi ir radušās juridiskā pamatojuma līmenī.

40. Faktiski no apelācijas sūdzības pirmā pamata izklāsta izriet, ka, pēc prasītājas domām, Pirmās instances tiesa apgalvotās tiesību normu neievērošanas dēļ, pirmkārt, balstījās uz kļūdainu Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta otrās daļas interpretāciju, jo uzskatīja, ka tas, ka prasītāja nav izvairījusies no antidempinga pasākumiem, izskatāmajā lietā neietekmē īpašu antidempinga maksājumu noteikšanu, un, otrkārt, veica kļūdainu vērtējumu par to, ka Komitoloģijas lēmumā noteikto regulatīvo procedūru drīkst piemērot tikai vispārēju pasākumu gadījumā.

41. Tomēr tie ir iebildumi, kas drīzāk ir izvirzīti attiecīgi trešajā un ceturtajā apelācijas sūdzības pamatā [25]. Tādēļ ir saprātīgi tos izvērtēt, pārbaudot šos pamatus.

42. Saistībā ar iespējamo "faktu nepilnīgu norādīšanu", kas tiek apgalvota otrajā pamatā, ir jāatzīmē, ka prasītāja pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 14.–28. punktā ir "nepilnīgi un kļūdaini" atspoguļojusi faktus, kā rezultātā tie ir tikuši sagrozīti un tādējādi ir radusies tiesību kļūda [26]. Šādas faktu sagrozīšanas rezultātā Pirmās instances tiesa esot nepareizi secinājusi, ka izskatāmajā lietā netieši ir izsniegts rēķins, kas pamato specifisku antidempinga maksājumu noteikšanu atbilstoši Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta otrajai daļai.

43. Prasītāja savukārt apgalvo, ka izskatāmajā lietā, pretēji Francijas muitas iestāžu un Komisijas viedoklim, nenotika netieša rēķina izsniegšana. Tomēr kā pierādījumu tā min virkni tiesisku argumentu, kas nenorāda ne uz mazāko kļūdu, kādu šīs iestādes, Komisija un arī Pirmās instances tiesa būtu varējušas pieļaut *faktu noskaidrošanas procesā*.

44. Šajā tiesvedībā arī nav jākavējas pie šiem argumentiem.

45. Pirmkārt, gribu norādīt uz to, ka Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā vispār nav izvērtējusi jautājumu par netiešas rēķina izsniegšanas *esamību konkrētajā gadījumā*. No Pirmās instances tiesas viedokļa, tāda rīcība bija pilnīgi pareiza un likumīga, jo

25 — Tas, ka apgalvotā Regulas Nr. 3319/94 trīsdesmit devītā apsvēruma neievērošana attiecas uz ceturto pamatu, skaidri izriet no apelācijas sūdzības 10. un 151. punkta. Tāpat arī no apelācijas sūdzības 16. un 75. punkta skaidri izriet, ka apgalvotā Komitoloģijas lēmuma 2. panta neievērošana attiecas uz trešo pamatu.

26 — Apelācijas sūdzības 18., 20., 21., 38. un 39. punkts.

pirmās instances lietas materiāli neliecina par to, ka prasītāja būtu lūgusi šo tiesu atzīt, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta otro daļu. Tādēļ šo jautājumu nevar pirmoreiz izvirzīt apelācijas procedūrā, kurā Tiesas kompetence aprobežojas ar vērtējumu par to, vai risinājums, ko attiecībā uz pirmajā instancē apspriestajiem pamatiem ir izvēlējušies tiesneši, ir likumīgs [27].

46. Otrkārt, prasītāja ar iebildumu par muitas parāda neesamību izsaka domu, kas ir ne vien jauna, bet arī pilnībā nesavienojama ar Pirmās instances tiesā celto prasību atcelt tiesību aktus priekšmetu.

47. Jāatceras, ka Komisija apstrīdētos lēmumus, ar kuriem noraida prasītājas pieteikumus par muitas maksājumu atlaišanu, pieņēma atbilstoši Muitas kodeksa 239. pantam un Īstenošanas regulas 905. pantam.

48. Tomēr šo noteikumu, kuriem, kā Komisija precīzi ir norādījusi, ir taisnīguma klauzulas funkcija [28], mērķis ir vienīgi — īpašās situācijās un ja nepastāv ne rupja neuzmanība, ne krāpnieciski nolūki — atbrīvot noteiktus tirgus dalībniekus no nepieciešamības veikt nesamaksāto nodevu apmaksu, bet nevis apšaubīt pašu principu, ka muitas parāds ir jāmaksā [29]. No tā izriet, ka prasītājai, lai tā varētu cerēt uz labvēlīgu iznākumu, pret apstrīdētajiem lēmumiem būtu jāmin tikai tādi iemesli, kas izskatāmajā lietā apstiprinātu īpašas situācijas esamību un rupjas neuzmanības vai krāpnieciska nolūku neesamību, bet nevis iemesli, kas attiecas uz kompetento valsts iestāžu pieņemto lēmumu, ar kuriem prasītājai noteica pienākumu veikt attiecīgos muitas maksājumus [30], prettiesiskumu.

49. Citiem vārdiem sakot, pieteikumiem, kas Komisijai tiek iesniegti saskaņā ar Muitas kodeksa 239. pantu un Īstenošanas regulas 905. pantu, nav nekā kopīga ar jautājumu, vai valsts muitas iestādes ir atbilstīgi piemērojušas materiālo muitas tiesību noteikumus. Patiesībā šis jautājums atbilstoši Muitas kodeksa 236. pantam ietilpst valsts muitas

27 — 1994. gada 1. jūnija spriedums lietā C-136/92 Komisija/*Brazzelli Lualdi* u.c. (*Recueil*, I-1981. lpp., 59. punkts).

28 — 1999. gada 25. februāra spriedums lietā C-86/97 *Trans-Ex-Import* (*Recueil*, I-1041. lpp., 21. punkts) un 2001. gada 27. septembra spriedums lietā C-253/99 *Bacardi* (*Recueil*, I-6493. lpp., 56. punkts).

29 — Skat. attiecībā uz atbilstošo iepriekš spēkā esošo Muitas kodeksa 239. pantam līdzvērtīgu normu — 13. panta 1. punktu Padomes 1979. gada 2. jūlija Regulā (EEK) Nr. 1430/79 par importa vai eksporta nodokļu atmaksāšanu vai atbrīvošanu no tiem (OV L 175, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1986. gada 7. oktobra Regulas (EEK) Nr. 3069/86 (OV L 286, 1. lpp.) 1. panta 6. punktu — 1987. gada 12. marta spriedumu apvienotajās lietās 244/85 un 245/85 *Cerealmangimi* un *Italgrani*/Komisija (*Recueil*, 1303. lpp., 11. punkts) un 1993. gada 6. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-121/91 un C-122/91 *CT Control* (*Rotterdam*) un *JCT Benelux*/Komisija (*Recueil*, I-3873. lpp., 43. punkts).

30 — Skat. iepriekš minētā sprieduma lietā *Cerealmangimi* un *Italgrani*/Komisija 13. punktu un iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās *CT Control* (*Rotterdam*) un *JCT Benelux*/Komisija 44. punktu.

iestāžu kompetencē, kuru lēmumus var apstrīdēt valsts tiesā, kas savukārt saskaņā ar EKL 234. pantu var griezties Tiesā [31].

Par iespējamajām kļūdām tiesību piemērošanā, izvērtējot būtisku procesuālo prasību pārkāpuma esamību

Par Pirmās instances tiesas iespējami pieļautajām kļūdām tiesību piemērošanā, izslēdzot EKL 7. panta un Komitoloģijas lēmuma 5. panta pārkāpumu

50. Ņemot vērā, ka šādus pieteikumus Komisijā var iesniegt tikai muitas parāda esamības gadījumā [32], ko prasītāja tiešas prasības atcelt apstrīdētos lēmumus ietvaros nav tiesīga apstrīdēt, otrā apelācijas pamata sakarā minētie juridiskie argumenti ir jānoraida arī šī iemesla dēļ [33].

— Prasītājas iebildumi

51. Tādēļ Tiesai būtu jāpievēršas trešajam un ceturtajam apelācijas pamatam.

52. Izvirzot abas pirmās šī apelācijas pamata daļas, kas, no vienas puses, attiecas uz "EKL 7. panta pārkāpumu un jautājumu par [Īstenošanas] regulas 907. panta pirmās daļas spēkā neesamību" un, no otras puses, uz "Komisijas atbalstam izveidotās komitejas juridisko raksturu", prasītāja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa, noraidot pirmo prasības pamatu daļā, kas attiecās uz iespējamo EKL 7. panta un Komitoloģijas lēmuma 5. panta pārkāpumu, ir pieļāvusi virkni kļūdu tiesību piemērošanā. Pēc manām domām, šīs daļas ir jāizvērtē kopīgi, jo būtībā tās abas atkal izvirza jautājumu par procedūru, kas Komisijai bija jāpiemēro, izvērtējot prasītājas pieteikumus par nodokļu atlaišanu, un tādējādi — jautājumu par Komisijas kompetenci.

31 — Šādu viedokli Pirmās instances tiesa pauda 1998. gada 16. jūlija spriedumā lietā T-195/97 *Kia Motors* un *Broekman Motorships*/Komisija (*Recueil*, II-2907. lpp., 36. punkts). Skat. arī iepriekš 21. zemsvītras piezīmē minētā sprieduma lietā *Gondrand Frères*/Komisija 25. punktu un 2005. gada 13. septembra spriedumu lietā T-53/02 *Ricosmos*/Komisija (*Recueil*, II-3173. lpp., 165. punkts).

32 — Iepriekš 21. zemsvītras piezīmē minētā sprieduma lietā *Gondrand Frères*/Komisija 25. punkts.

33 — Prasītāja tiesas sēdē paziņoja, ka izskatāmajā lietā tā var atzīt muitas parāda esamību, jo muitas parādu tā esot lūgusi atlaist taisnīguma iemeslu dēļ, kā tas noteikts Muitas kodeksa 239. pantā. Ar to nav savienojama nostāja, ka lietas izskatīšanā prasītāja turpina noliegt tai aprēķināto specifisko antidempinga maksājumu likumību, norādot, ka [izskatāmajā lietā] nav ne netieši izsniegts rēķins, ne arī ir pierādīts, ka ir apietas tiesību normas.

53. No lietas materiāliem izriet, ka iebilde par Komisijas kompetences neesamību, ko prasītāja izvirzīja Pirmās instances tiesā, pamatā balstījās uz pieņēmumu, ka 2002. gada 12. novembrī notikusī komitejas sanāksme (skat. šo secinājumu 26. punktu) atbilstoši Muitas kodeksa 247. un 247. a pantam ir jākvalificē kā regulatīvā komiteja Komitoloģijas lēmuma 5. panta izpratnē. Ņemot vērā, ka tādējādi bija jāpiemēro šajā pantā minētā regulatīvā procedūra, dalībvalstu pārstāvju balsošana komitejas 2002. gada 12. novembra sanāksmē atbilstoši šim pantam ir līdzvērtīga komitejas atzinuma neesamībai, tādēļ Komisija nevarēja viena pati lemt par prasītājas pieteikumiem par nodokļu atlaišanu, bet gan tās pienākums bija nekavējoties iesniegt Padomei savu priekšlikumu par veicamajiem pasākumiem un informēt par to Eiropas Parlamentu.

54. Komisija savos iebildumu rakstos tomēr norāda, ka Īstenošanas regulas 907. panta pirmā daļa ļauj tai pašai lemt par pieteikumiem par nodokļu atlaišanu pēc tam, kad tā ir konsultējusies nevis ar regulatīvo komiteju, bet gan ar ekspertu grupu, kuru tā izveidojusi, pieņemot Īstenošanas regulu, lai lemtu par pieteikumiem par nodokļu atmaksāšanu vai atlaišanu.

55. Prasītāja savā replikā norāda, ka Komisijas veiktajai Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas interpretācijai nevar piekrist, jo tā padara šo tiesību normu par spēkā neesošu. Proti, Komisija, pieņemot 907. pantu — tādā veidā, kādā Komisija to interpretē — nav pieņēmusi Muitas kodeksa piemērošanas pasākumu, bet gan, pretēji EKL 7. pantam, ir sev nepamatoti piešķīrusi kompetenci. Gadījumam, ja Īstenošanas regulas 907. panta pirmā daļa tiktu interpretēta tādējādi, ka tajā minētā ekspertu grupa nav regulatīvā komiteja, prasītāja pakārtoti ceļ iebildi atbilstoši EKL 241. pantam, apgalvojot, ka šī tiesību norma nav spēkā, jo tiek pārkāpts EKL 7. pants.

56. Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā noraidīja prasītājas argumentus kā nepamatotus un iebildi par prettiesiskumu kā nepieņemamu; tās pamatojuma kopsavilkumu es sniedzu šo secinājumu 20.–25. punktā.

57. Iebildumus, ko prasītāja izvirza ar abām pirmajām šī apelācijas pamata daļām, var apkopot šādi.

58. Pirmkārt, secinot, ka Īstenošanas regulas 907. panta pirmā daļa ļauj Komisijai vienai pašai — t.i., nepiemērojot regulatīvās komitejas procedūru — lemt par pieteikumiem par nodokļu atlaišanu, Pirmās instances tiesa

ir nepareizi interpretējusi šo tiesību normu un tādēļ ir kļūdaini izslēgusi iespēju, ka apstrīdētie lēmumi to izdevēja kompetences neesamības dēļ nav spēkā. Šāda attiecīgā noteikuma interpretācija ir nepareiza, jo tā šo noteikumu padara neatbilstīgu pamatregulējumam — Muitas kodeksam un EKL 7. pantam — un atņem tam juridisko pamatu.

59. Otrkārt, prasītāja Pirmās instances tiesai pārmet, ka tā — interpretējot Īstenošanas regulas 907. panta pirmo daļu tādējādi, ka tas ļauj Komisijai lemt par pieteikumiem par nodokļu atlaišanu, nepiemērojot regulatīvās komitejas procedūru — nav izvērtējusi iebildes pamatotību par to, ka attiecīgā tiesību norma nav spēkā, jo tā ir pretrunā pamatregulai un EKL 7. pantam.

60. Tiktāl prasītāja, pirmkārt, apstrīd, ka šī iebilde ir celta tikai replikas stadijā, tomēr vienlaicīgi apgalvo, ka tās celšanu tikai replikas stadijā pamato juridisks pamats, kas Tiesas Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē ir parādījies tikai tiesvedības laikā, proti, Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas interpretācija, ko Komisija sniedz savos iebildumu rakstos.

61. Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir nepareizi uzskatījusi, ka jautājums par Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas spēkā neesamību neattiecas uz sabiedrisko kārtību un tādēļ to nevar izskatīt pēc pašas tiesas ierosmes. Attiecībā uz šo pēdējo aspektu prasītāja norāda, ka apstrīdētā akta izdevēja kompetences neesamības nošķiršana no tā tiesību akta izdevēja kompetences neesamības, kas pieņēmis aktu, uz kura pamata ir pieņemts apstrīdētais akts, ir mākslīga un kļūdaina un spriedums [34], ko Pirmās instances tiesa min šīs nošķiršanas pamatojumam, ir ne vien ļoti sen pieņemts un katrā ziņā bez būtiskas nozīmes, jo skar EOTK dibināšanas līgumu, nevis EK līgumu, bet arī visādā ziņā apstiprina Pirmās instances tiesas izdarītajiem secinājumiem pretēju viedokli.

62. Treškārt, prasītāja apgalvo, ka, uzskatot, ka apstrīdētie lēmumi ir individuāli akti, un ņemot vērā Komitoloģijas lēmumā minētos izvēles kritērijus attiecībā uz piemērojamo procedūru, Komisijai īstenojot tai piešķirtās ieviešanas pilnvaras, Pirmās instances tiesa ir nepareizi izslēgusi iespēju izskatāmajā lietā piemērot regulatīvo procedūru.

63. Tiktāl prasītāja, no vienas puses, apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir kļūdaini interpretējusi iepriekš minētos kritērijus, jo tā nav ņēmusi vērā Komitoloģijas lēmuma 2. pantu, no kura izriet, ka regulatīvo procedūru var

34 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Société des fonderies de Pont-à-Mousson*/Augstā iestāde.

piemērot ne tikai attiecībā uz vispārpiemērojamiem pasākumiem, bet arī uz pasākumiem, kas paredzēti mazāk būtisku pamataktu noteikumu pielāgošanai un atjaunināšanai — tātad pasākumiem, kas, pēc prasītājas domām, saskaņā ar definīciju nav vispārpiemērojami pasākumi. Prasītāja vēl arī uzsver, ka atbilstoši Tiesas judikatūrai [35] Komitoloģijas lēmuma 2. pantā minētajiem procedūras izvēles kritērijiem nav obligāts raksturs.

64. No otras puses, prasītāja nepiekrīt, ka apstrīdētie lēmumi ir individuāli akti, kas nav vispārpiemērojami. Šie lēmumi ir ne vien individuāli akti, bet tie ir arī vispārpiemērojami, jo attiecas uz muitas parādu un tādējādi tieši ietekmē Kopienas pašas resursus.

65. Ceturtkārt, prasītāja apgalvo, ka Muitas kodeksa 239. pants, ko Pirmās instances tiesa nepamatoti nav ņēmusi vērā, izvērtējot attiecīgās komitejas juridisko raksturu, ļauj skaidri saskatīt, ka Kopienu likumdevēja — šajā gadījumā Padomes — nodoms bija noteikt, ka, pieņemot lēmumus par nodokļu atmaksāšanu vai atlaišanu, ir jāpiemēro regulatīvā procedūra.

66. Par to liecina divkāršā atsauce uz "Komitejas procedūru" šī panta 1. punktā un dažādu vārdu lietošana šīs tiesību normas pirmajā un otrajā ievilkumā, piemēram, "nosaka" — saistībā ar situācijām, kas varētu būt par iemeslu nodokļu atmaksāšanai vai atlaišanai. Šī divkāršā atsauce iegūst jēgu tikai tad, ja pirmo ievilkumu interpretē tādējādi, ka tas attiecas uz lēmumu pieņemšanas procesu kā tādu un liek piemērot tam Komitejas procedūru, jo pretējā gadījumā no likumdevēja puses tā būtu bezjēdzīga atkārtošanās.

67. Piektkārt, prasītāja apstrīd pārsūdzēto spriedumu tiktāl, ciktāl Pirmās instances tiesa nav izskatījusi jautājumu par attiecīgās komitejas pastāvēšanu ārpus jebkādas budžeta pozīcijas un tādējādi — par apstrīdēto lēmumu neatbilstību Kopienas budžeta prasībām, ko prasītāja izvirzīja tiesas sēdē. Prasītāja šajā sakarā norāda, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru [36] Līguma sistēma noteic,

35 — 2003. gada 21. janvāra spriedums lietā C-378/00 Komisija/Parlaments un Padome, dēvēts par "LIFE" (*Recueil*, I-937. lpp., 43.–48. punkts).

36 — 1998. gada 12. maija spriedums lietā C-106/96 Apvienotā Karaliste/Komisija (*Recueil*, I-2729. lpp., 22. punkts).

ka, lai Komisija varētu veikt maksājumus, budžetā ir jābūt paredzētiem atbilstošiem līdzekļiem un ir jāpieņem atvasināts tiesību akts, kurā paredzēta šādu maksājumu veikšana.

68. Sestkārt, prasītāja apgalvo, ka, neizvērtējot precīzu attiecīgās komitejas juridisko raksturu un tādējādi arī tās izveidošanas juridisko pamatu, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi vēl vienu kļūdu tiesību piemērošanā.

— Vērtējums

69. Pēc tam, kad ir noskaidroti konkrētie iebildumi, kas izvirzīti abās pirmajās attiecīgā apelācijas pamata daļās, es gribu tos izvērtēt kopumā, turklāt apgalvojumu par neveikto iebildes izvērtēšanu, kas skar Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas spēkā neesamības pamatotību, es izskatīšu kā pēdējo.

70. Īstenošanas regulas 3. nodaļā ir iekļauti "Īpaši noteikumi [Muitas] Kodeksa 239. panta piemērošanai". Nav strīda par to, ka izskatāmā lieta ietilpst šīs nodaļas 2. iedaļas, kas attiecas uz "Lēmumiem, kas jāpieņem Komisijai", un nevis 1. iedaļas, kas attiecas uz "Lēmumiem, kas jāpieņem dalībvalstu muitas dienestiem", piemērošanas jomā.

71. Tādēļ saskaņā ar Īstenošanas regulas 905. panta 1. punktu lēmums par prasītājas pieteikumiem par nodokļu atlaišanu bija jāpieņem "saskaņā ar [tās pašas regulas] 906.–909. pantā izklāstīto procedūru".

72. 906. panta otrās daļas redakcijā, kāda tā katrā ziņā bija spēkā līdz apstrīdēto lēmumu pieņemšanai, it īpaši noteikts, ka "[attiecīgās lietas] izskatīšanu pēc iespējas drīz iekļauj Kodeksa 247. pantā paredzētās Komitejas sanāksmes darba kārtībā". 907. pantā savukārt noteikts, ka Komisija lēmumu par pieteikumu par nodokļu atmaksāšanu vai atlaišanu pieņem "pēc apspriedes ar ekspertu grupu, ko veido visu dalībvalstu pārstāvji, kuri sanāk Komitejā konkrētās lietas izskatīšanai".

73. Prasītāja uzskata, ka institūcija, ar kuru Komisijai Īstenošanas regulas 906.–909. pantā noteiktās procedūras ietvaros ir jākonsultējas, ir Muitas kodeksa 247. pantā minētā komiteja un tā savukārt ir regulatīvā komiteja Komitoloģijas lēmuma 5. panta izpratnē.

74. Šajā sakarā es — tāpat kā Pirmās instances tiesa — gribu norādīt, pirmkārt, uz to, ka 907. panta formulējums un it īpaši vārds "Komitejā" atspoguļo faktu, ka šajā pantā paredzētā ekspertu grupa pati par sevi nav Muitas kodeksa komiteja, bet gan atsevišķa vienība vismaz šīs komitejas darbības ietvaros [37].

75. Uzskatu, ka prasītājas norādītais pienākums interpretēt 907. pantu tādējādi, lai tas atbilstu pamatregulai, t.i., Muitas kodeksam, nedod iemeslu izdarīt citu secinājumu.

76. Būtībā attiecībā uz Muitas kodeksa 239. pantu neviens no šī panta noteikumiem nevar pamatot prasītājas viedokli, ka, pieņemot lēmumus attiecībā uz pieteikumiem par nodokļu atmaksāšanu vai atlaišanu, šī tiesību norma prasa piemērot regulatīvo procedūru. Kaut gan šis pants ir neskaidri formulēts, tomēr uzskatu par acīmredzamu, ka atsauce uz "Komitejas procedūru" katrā ziņā attiecas uz "situāciju", kurās nodokļi var tikt atmaksāti vai atlaisti, "noteikšanu" vai "definēšanu", tātad *in abstracto* — uz gadījumu noteikšanu, kad nodokļu atmaksāšana vai atlaišana ir pieļaujama. Tādējādi 239. pantā, atsaucoties uz "Komitejas procedūru", līdzīgi kā nosakot "tā piemērošanas kārtību", tiek domāts normatīvs, nevis individuāls lēmums.

77. Arī pareizi interpretējot Muitas kodeksa 247. un 247.a pantu, no tiem neizriet nekas, kas varētu pamatot prasītājas izvirzīto tēzi. Patiešām, saskaņā ar 247. pantu "šī kodeksa īstenošanai vajadzīgie pasākumi" ir jāpieņem saskaņā ar 247.a panta 2. punktā minēto regulatīvo procedūru vai attiecīgi — Komitoloģijas lēmuma 5. pantā minēto procedūru. Taisnība ir arī, ka iepriekš minētā frāze, ja to plaši interpretē, var it īpaši attiekties arī uz lēmumu pieņemšanu individuālos gadījumos. Tomēr no regulas konteksta ir skaidrs, ka šī frāze ir jāinterpretē šauri, t.i., detalizētu normu izpratnē, kurām ir jāpilnveido ar pašu kodeksu ieviestā piemērošanas joma.

78. Šajā kontekstā vēlos norādīt uz to, ka Muitas kodeksa 247. un 247.a panta formulējums, kam izskatāmajā lietā ir būtiska nozīme, vai attiecīgi formulējums, kas bija spēkā administratīvās procedūras norises laikā, izriet no Muitas kodeksa grozījumiem, kas izdarīti ar Regulu Nr. 2700/2000, kuras četrpadsmitajā apsvērumā ir norādīts, ka

37 — Pārsūdzētā sprieduma 59. punkts. Šo secinājumu neietekmē 906. pantā ietvertā atsauce uz komitejas sanāksmi atbilstoši Muitas kodeksa 247. pantam. Tā īstenībā attiecas tikai uz formālas prasības — iekļaut dienas kārtībā lietas materiālu pārbaudi — noteikumiem un, šķiet, ir radusies redakcionālas kļūdas dēļ, ko izlaboja, kad radās izdevība, pieņemot Regulu Nr. 1335/2003 (skat. šo secinājumu 12. punktu).

"[Muitas kodeksa] īstenošanai vajadzīgie pasākumi [būtu] jāapstiprina saskaņā ar [Komitoloģijas lēmumu]".

79. No iepriekš minētā izriet, ka 247. un 247.a panta piemērošanas joma ir jānosaka, ņemot vērā Komitoloģijas lēmumu.

80. Vēl gribu norādīt, ka Komitoloģijas lēmums tika pieņemts, pamatojoties uz EKL 202. panta trešo ievilkumu, no kura it īpaši izriet, ka Padome var izvirzīt noteiktas prasības, kas attiecas uz pilnvaru īstenošanu, lai izpildītu tās pieņemtos tiesību aktus, un ka šīm procedūrām jāsaskan ar principiem un noteikumiem, ko tā iepriekš ir noteikusi (kā tas ir arī Komitoloģijas lēmuma gadījumā). Kā Tiesa ir atzinusi, šie principi un noteikumi var attiekties arī uz kārtību, kādā tiek izvēlēts viens no vairākiem procedūru veidiem, kas tiek piemēroti, lai īstenotu Komisijai piešķirtās ieviešanas pilnvaras [38].

81. Patiešām ir tā, ka ieviešanas [izpildes] jēdziens EKL 202. panta trešā ievilkuma izpratnē, pēc Tiesas domām, aptver gan piemērošanas noteikumu izstrādi, gan noteikumu piemērošanu konkrētiem gadījumiem, pieņemot individuālus tiesību aktus. Tiesa šajā sakarā norāda uz to, ka, ņemot vērā, ka Līgums runā par "ieviešanu [izpildi]", šo jēdzienu, neierobežojot interpretāciju ar citām detaļām, nevar interpretēt tādējādi, ka tas neattiecas uz individuāliem tiesību aktiem [39].

82. Prasītāja uzsver, ka taisnība ir arī tas, ka Tiesa ir atzinusi, ka Komitoloģijas lēmuma 2. pantā noteiktie procedūras izvēles kritēriji nav saistoši, pat ja likumdevējam, ja tas nolemj atkāpties no minētajiem kritērijiem, izvēloties komitejas procedūru, jāsniedz savas izvēles pamatojums [40].

83. Tomēr Tiesa pati arī atzina, ka uz individuāliem pasākumiem var attiecināt tikai Komitoloģijas lēmuma 2. panta a) punktu, kurā noteikta administratīvās procedūras izvēle, bet uz vispārpiemērojamiem pasākumiem var attiekties jebkura no šī panta divām pamatdaļām [a) un b) punkts], un tādēļ tos — atkarībā no konkrētā gadījuma — var pieņemt, piemērojot vai nu administratīvo vai regulatīvo procedūru [41].

38 — Iepriekš minētā sprieduma lietā *LIFE* 41. punkts.

39 — 1989. gada 24. oktobra spriedums lietā 16/88 Komisija/Padome (*Recueil*, 3457. lpp., 11. punkts) un 2006. gada 23. februāra spriedums lietā C-122/04 Komisija/Parlaments un Padome (Krājums, I-2001. lpp., 37. punkts).

40 — Iepriekš minētā sprieduma lietā *LIFE* 43.–48. un 50.–55. punkts, kā arī iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Parlaments un Padome 32. punkts.

41 — Iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Parlaments un Padome 38. punkts.

84. Tādēļ prasītājas pieņēmums, ka regulatīvās procedūras piemērošana saskaņā ar Komitoloģijas lēmuma 2. pantu attiecas ne tikai uz vispārpiemērojamiem pasākumiem, ir nepamatots.

85. Tādējādi ar Komitoloģijas lēmumu saderīga Muitas kodeksa 247. panta interpretācija prasa, lai šajā pantā lietotā frāze "[Muitas kodeksa] īstenošanai vajadzīgie pasākumi" tiktu interpretēta tādējādi, ka tā attiecas tikai uz vispārpiemērojamiem pasākumiem.

86. Tādēļ acīmredzami nepamatots šķiet vēl viens prasītājas pieņēmums, ka apstrīdētie lēmumi nav individuāli pasākumi. Kā norāda Komisija, ir pilnīgi skaidrs, ka šie lēmumi attiecas uz *konkrētu gadījumu, kas skar prasītāju*, un tajos ir izvērtēts, vai ir izpildīti nosacījumi, kādi paredzēti, lai piemērotu nodokļu atlaišanu atbilstoši Muitas kodeksa 239. pantam, un tie nekādā ziņā nav akti, ko varētu piemērot objektīvi definētiem faktiem un vispārīgi un abstrakti noteiktām personu grupām [42]. Prasītājas uzsvērtais fakts, ka apstrīdētie lēmumi ietekmē Kopienas pašas resursus, ir acīmredzami nenozīmīgs un nepadara šos lēmumus vispārpiemērojamus.

87. Līdz ar to, secinot, ka apstrīdētie lēmumi ir "individuāli lēmumi un tādēļ nav vispārpiemērojami" un ka tos nevar pieņemt atbilstoši Komitoloģijas lēmumam, piemērojot regulatīvo procedūru, kā tas paredzēts šī lēmuma 5. pantā, Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

88. Tādēļ Muitas kodeksa 247. un 247.a pants, ja tos interpretē, ņemot vērā un saskaņā ar Komitoloģijas lēmumu, nepamato prasītājas viedokli, ka Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas interpretācija, kas ir saderīga ar attiecīgajām augstāka juridiskā spēka Muitas kodeksa tiesību normām, nosaka nepieciešamību iepriekš minētajā noteikumā noteiktās ekspertu grupas ietvaros izveidot regulatīvo komiteju Komitoloģijas lēmuma 5. panta izpratnē.

89. Līdz ar to uzskatu, ka ir jānoraida arī apgalvojumi, kas attiecas uz Pirmās instances tiesas nesniegto atzinumu, no vienas puses,

42 — Attiecībā uz vispārpiemērojamiem aktiem skat. starp daudziem spriedumiem 1962. gada 14. decembra spriedumu apvienotajās lietās 16/62 un 17/62 *Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes* u.c./Padome (*Recueil*, 901. lpp., it īpaši 919. lpp.), uz ko pārsūdzētajā spriedumā izdarīta atsauce 57. punktā.

par ekspertu grupas Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas izpratnē precīzu juridisko raksturu un tādējādi arī tās izveidošanas juridisko pamatu, un, no otras puses, par iespējamo attiecīgās ekspertu grupas pastāvēšanu ārpus jebkādas budžeta pozīcijas.

90. Attiecībā uz pirmo viedokli gribu pievienoties Komisijai un norādīt uz to, ka Pirmās instances tiesai pēc tam, kad tā pamatoti atzina, ka attiecīgā ekspertu grupa nav regulatīvā komiteja Komitoloģijas lēmuma 5. panta izpratnē [43], un secināja, ka tā ir "atsevišķa vienība Muitas kodeksa komitejas darbības ietvaros" [44], nebija jāsniedz apsvērumi vēl arī par šīs ekspertu grupas juridisko raksturu, it īpaši tādēļ, ka prasītājas argumentācija bija balstīta uz tās kā regulatīvās komitejas kvalifikāciju. Turklāt no pārsūdzētā sprieduma pietiekami skaidri izriet [45], ka ekspertu grupas izveidošanas juridisko pamatu atbilstoši Īstenošanas regulas 907. panta pirmajai daļai veido Muitas kodeksa 239., 247. un 247.a pants, no kuriem pamatā izriet, ka "darba metodes" attiecībā uz nodokļu atmaksāšanu vai atlaišanu atbilstoši 239. pantam tiek noteiktas regulatīvās procedūras kārtībā saskaņā ar Komitoloģijas lēmuma 5. pantu. Pirmās instances tiesa pat ir norādījusi, ka Īstenošanas regulas 907. pants faktiski ir apstiprināts atbilstoši attiecīgajai procedūrai [46], ko prasītāja principā neapstrīd.

91. Attiecībā uz otro viedokli pietiek piekrist Komisijai, ka jautājums par ekspertu grupas darbības budžeta pamatojumu nekādā mērā neietekmē attiecīgo lēmumu spēkā esamību, bet katrā ziņā var ietekmēt lēmumu par izdevumiem spēkā esamību, kas nav prasītājas celtās prasības atcelt tiesību aktu priekšmets.

92. Visbeidzot, es varu sākt izvērtēt apgalvojumu par iebildes par Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas spēkā neesamību atstāšanu bez ievērības.

93. Sākumā gribu norādīt, ka šīs iebildes nepamatotība skaidri izriet jau no iepriekš minētajiem apsvērumiem, kuros es raksturoju, ka ekspertu grupas izveidošana nenotika bez juridiskā pamata un nepārkāpa prasītājas norādītos Muitas kodeksa noteikumus.

43 — Pārsūdzētā sprieduma 58. punkts.

44 — Turpat, 59. punkts.

45 — Turpat, 52. punkts.

46 — Turpat.

94. Katrā ziņā es mazliet šaubos, ka Tiesa šī iemesla dēļ varētu mainīt pamatojumu [47] un neizteikt savus apsvērumus attiecībā uz apgalvojumu par iebildes par spēkā neesamību atstāšanu bez ievērības un neizvērtēšanu. Apelācijas instances tiesa savā spriedumā varētu manīt pamatojumu, ja ir izpildīts nosacījums, ka iepriekš ir konstatēta Pirmās instances tiesas pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

95. Tikai no šāda viedokļa es tagad izvērtēšu attiecīgo iebildi, kas mudina mani izdarīt šādas norādes.

96. Pirmkārt, prasītāja apstrīd Pirmās instances tiesas secinājumu, ka iebilde par spēkā neesamību ir celta tikai replikas stadijā, tomēr nemin neko, kas varētu pierādīt pretējo. Proti, tā būtībā aprobežojas ar argumentu, ka atšķirīgie viedokļi par Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas spēkā neesamību radās tikai pēc tam, kad tā nepiekrita Komisijas iebildumu rakstā sniegtajai šīs tiesību normas interpretācijai, un ka šāda viedokļu atšķirība nebūtu radusies, ja būtu atbalstīta šīs tiesību normas interpretācija, ko prasītāja sniedza savā prasības pieteikumā. Tātad šīs norādes faktiski apstiprina, ka iebilde par spēkā neesamību patiešām ir celta tikai replikas stadijā. Vēl gribu norādīt, ka prasītājas apgalvojums, ka tā prasības pieteikumā ir sniegusi savu Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas interpretāciju, nav patiess. Tikai iepazīšanās ar prasības pieteikumu vien parāda, ka šī tiesību norma tajā nemaz nav minēta [48].

97. Otrkārt, par nepamatotu uzskatu arī prasītājas norādi, ka iebilde par Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas spēkā neesamību ir jāuzskata par jaunu pamatu, kas Pirmās instances tiesas Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē ir balstīts uz tādiem tiesību apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā. Proti, tiktāl gribu precizēt, ka Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas interpretāciju, ko Komisija iekļāva savā Pirmās instances tiesai iesniegtajā iebildumu rakstā, nevar uzskatīt par jauniem tiesību apstākļiem Pirmās instances tiesas Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē, kas ir kļuvuši zināmi tikai iztiesāšanas laikā, jo tie nav mainījuši tiesisko situāciju,

47 — Saskaņā ar Tiesas judikatūru, ja Pirmās instances tiesas sprieduma pamatojums pārkāpj Kopienu tiesības, tomēr citu tiesisko pamatu dēļ sprieduma rezolutīvā daļa ir pamatota, par šo spriedumu iesniegtā apelācija ir jānoraida; skat. starp daudziem spriedumiem 1992. gada 9. jūnija spriedumu lietā C-30/91 P *Lestelle*/Komisija (*Recueil*, I-3755. lpp., 28. punkts), 1994. gada 15. decembra spriedumu lietā C-320/92 P *Finsider*/Komisija (*Recueil*, I-5697. lpp., 37. punkts) un 2000. gada 13. jūlija spriedumu lietā C-210/98 P *Salzgitter*/Komisija (*Recueil*, I-5843. lpp., 58. punkts).

48 — Tostarp prasītāja savā apelācijas sūdzībā neizvirza jautājumu, vai iebilde par Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas spēkā neesamību varētu būt pieļaujamā "jau iepriekš prasības pieteikumā izvirzītā pamata paplašināšana" 1982. gada 30. septembra sprieduma lietā 108/81 *Amylum*/Padome (*Recueil*, 3107. lpp., 25. punkts) un 1983. gada 19. maija sprieduma lietā 306/81 *Verros*/Parlaments (*Recueil*, 1755. lpp., 9. punkts) izpratnē. Tādēļ Tiesai šajā jautājumā nav jāsniedz apsvērumi.

kāda tā bija brīdī, kad tika celta prasība atcelt tiesību aktu [49], pretēji tam, ja, piemēram, tiek grozīts, atcelts, anulēts vai atzīts par spēkā neesošu tāds akts, kam ir nozīme lietas iztiesāšanā.

98. Treškārt, uzskatu, ka, secinot, ka prasītājas apgalvojums par Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas spēkā neesamību neattiecas uz sabiedrisko kārtību, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

99. Tiktāl piekrītu prasītājai galvenokārt tajā apstāklī, ka Pirmās instances tiesas minētais spriedums lietā *Société des fonderies de Pont-à-Mousson*/Augstā iestāde nekādā veidā nepamato tās šajā sakarā izdarītos secinājumus [50].

100. Tiesa tajā sprieduma daļā, uz ko atsaucas Pirmās instances tiesa, ir atzinusi, ka prasītājs uzņēmums, izvirzot otro prasības pamatu, varētu vērsties pret individuālo lēmumu, ko Augstā iestāde ir pieņēmusi attiecībā uz šo uzņēmumu, tikai tādā gadījumā, ja tas vienlaicīgi celtu iebildi par prettiesiskumu pret vispārpiemērojamu aktu, kura izpildei ir paredzēts individuālais lēmums. Proti, noteicošais katrā ziņā ir apgalvotais attiecīgā akta, nevis apstrīdētā lēmuma prettiesiskums. Tiesa ir atzinusi, ka, "lai gan prasītāja nav skaidri norādījusi uz lēmuma prettiesiskumu un ir grūti pateikt, vai šāds iebildums netieši ir ticis celts", tomēr katrā ziņā bija "jāizvērtē otrā iebilduma pamatotība", jo "šķiet nepareizi ļaut pastāvēt šaubām par [vispārpiemērojama] akta, ciktāl tas attiecas uz izskatāmo lietu, prettiesiskumu". Tomēr man nav skaidrs, kā Pirmās instances tiesa no attiecīgā sprieduma varēja kaut ko izmantot savam apgalvojumam, ka jautājums par Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas prettiesiskumu neattiecas uz sabiedrisko kārtību. Kā vēl vienu pierādījumu tam, ka Pirmās instances tiesas minētais spriedums ir nenozīmīgs, gribu norādīt to, ka lietā, kurā tika pieņemts attiecīgais spriedums, šaubas par vispārpiemērojamā akta spēkā esamību principā radās nevis akta izdevēja kompetences, bet gan citu aspektu dēļ, kas ir saistīti ar tā satura likumību.

101. Tāpat arī norāde, ka spriedums lietā *Laboratoires Servier*/Komisija [51], uz ko prasītāja atsaucās pirmajā instancē, attiecas uz iestādes, kura pieņēma apstrīdēto aktu, kompetences neesamību un nevis uz iestā-

49 — Skat. 1982. gada 1. aprīļa spriedumu lietā 11/81 *Dürbeck*/Komisija (*Recueil*, 1251. lpp., 17. punkts).

50 — Minēts iepriekš.

51 — 2003. gada 28. janvāra spriedums lietā T-147/00 (*Recueil*, II-85. lpp., 45. punkts).

des, kura ir pieņēmusi aktu, uz kura pamata ir pieņemts apstrīdētais akts, kompetences neesamību [52], nevar kalpot par pietiekamu pamatojumu atteikumam uzskatīt varbūtēju Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas prettiesiskumu par sabiedriskās kārtības sastāvdaļu Komisijas kompetences neesamības dēļ. Pirmās instances tiesai bija jānorāda iemesli, kādēļ iestādes, kura ir pieņēmusi aktu, uz kura pamata ir pieņemts apstrīdētais akts, kompetences neesamība, neskatoties uz īpaša precedenta neesamību judikatūrā, būtu jāuzskata par tādu, kas nav sabiedriskās kārtības sastāvdaļa.

102. Kritērijus tam, lai noteiktu, vai pamats attiecas uz sabiedrisko kārtību vai nē, savos secinājumos lietā *Salzgitter*/Komisija [53] (141. un 142. punkts) ir izstrādājis ģenerāladvokāts Džeikobss [*Jacobs*]. Atbilstoši tiem ir jāizvērtē:

— "vai pārkāptā tiesību norma kalpo Kopienu tiesību sistēmas pamatmērķim un vai tai ir būtiska nozīme šā mērķa sasniegšanā", un

— "vai pārkāptā tiesību norma ir pieņemta ne vien tieši ieinteresēto personu interesēs, bet arī trešo personu vai vispārējās interesēs" [54].

103. Kā pārsūdzētajā spriedumā pamatoti ir norādījusi pati Pirmās instances tiesa [55], Kopienu tiesai ir pašai pēc savas ierosmes jānorāda uz apstrīdētā akta izdevēja kompetences neesamību [56]. Tas pieder pie sabiedriskās kārtības [57]. *Katrā ziņā* man šis trūkums *principā* šķiet atbilstam abiem iepriekš minētajiem kritērijiem — tiesību normām par kompetenci ir jāievēro mērķis vai katrā ziņā Kopienu tiesību sistēmas pamatvērtības, proti, iestāžu līdzsvarotība, un šīs normas pamatā ir vispārīgi noteiktas, lai kalpotu sabiedrības interesēm. Es saku — *principā*, jo pareiza pieeja varētu būt tāda, ka atkarībā no situācijas vai attiecībā uz īpašo jurisdikci-

52 — Pārsūdzētā sprieduma 52. punkts.

53 — Minēts iepriekš.

54 — Katrā ziņā neesmu pārliecināts, vai attiecīgo ģenerāladvokāta Džeikobsa secinājumu 143. punktā minētais nosacījums, ka Kopienu tiesību pārkāpumam ir jābūt acīmredzamam, faktiski nosaka pamata kā tāda, kas ir piederīgs sabiedriskajai kārtībai, klasifikāciju. Uzskatu, ka drīzāk tas ir nosacījums, lai tiesai rastos pienākums pašai pēc savas ierosmes izvirzīt sabiedriskās kārtības pamatu. Šajā sakarā skat. Vesterdorf, B., "Le relevé d'office par le juge communautaire", izdevumā: *Une Communauté de droit: Festschrift für G. C. Rodríguez Iglesias*, Nomos, 2003, 551. lpp., it īpaši 560. un 561. lpp.

55 — Pārsūdzētā sprieduma 52. punkts.

56 — Šajā sakarā skat. 1960. gada 10. maija spriedumu lietā 19/58 Vācija/Augstā iestāde (*Recueil*, 471. lpp., it īpaši 488. lpp.), iepriekš minēto spriedumu lietā *Amylum*/Padome, 28. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Salzgitter*/Komisija, 56. un 57. punkts; Pirmās instances tiesas 1992. gada 27. februāra spriedumu apvienotajās lietās T-79/89, no T-84/89 līdz T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 un T-104/89 *BASF* u.c./Komisija (*Recueil*, II-315. lpp., 31. punkts), 1996. gada 24. septembra spriedumu lietā T-182/94 *Marx Esser* un *Del Amo Martinez*/Parlaments (*Recueil FP*, I-A-411. un II-1197. lpp., 44. punkts), iepriekš minēto spriedumu lietā *Laboratoires Servier*/Komisija, 45. punkts, un 2005. gada 21. septembra spriedumu lietā T-315/01 *Kadi*/Padome un Komisija (Krājums, II-3649. lpp., 61. punkts).

57 — Šajā sakarā skat. tieši ģenerāladvokāta Lagrānža [*Lagrange*] secinājumus, kas sniegti lietā, kurā tika pieņemts 1964. gada 15. jūlija spriedums lietā 66/63 Nīderlande/Augstā iestāde (*Recueil*, 1047. lpp., it īpaši 1086. lpp.), un iepriekšējā zemsvītras piezīmē minētos Pirmās instances tiesas spriedumus.

jas noteikumu, kas, iespējams, ir pārkāpts, tiek izvērtēts, vai ir izpildīti iepriekš minētie kritēriji, tātad arī tiesību normas būtiskas nozīmes kritērijs pamatmērķa vai attiecīgā principa sasniegšanā [58].

104. Nedomāju, ka, klasificējot pamatu, kas tiek balstīts uz tiesību normu par kompetenci pārkāpšanu, ir nozīme apstrīdētajā lēmumā veiktajai iestādes, kas ir pieņēmusi apstrīdēto aktu, kompetences nošķiršanai no iestādes, kas ir pieņēmusi aktu, uz kura pamata ir pieņemts apstrīdētais akts, kompetences.

105. Tomēr izskatāmajā lietā drīzāk ir jājautā, vai, saskaņā ar Īstenošanas regulas 907. panta pirmo daļu paredzot citu procedūru, nevis to, ko, iespējams, nosaka attiecīgie noteikumi un kam jāļauj Komisijai tādā kā izskatāmā lieta vienai pašai izlemt par pieteikumu par nodokļu atlaišanu saskaņā ar Muitas kodeksa 239. pantu un Īstenošanas regulas 905. pantu, Muitas kodeksa noteikumi, kurus, pēc prasītājas domām, Komisija ir pārkāpusi, atbilst kritērijiem, kurus es nosaucu šo secinājumu 102. punktā.

106. Šajā sakarā gribu norādīt, ka Muitas kodeksa 239., 247. un 247.a pants ir uzskatāmi par tiesību normām, kas nosaka pilnvaru īstenošanas kārtību attiecībā uz materiālo tiesību noteikumu par nodokļu atmaksāšanu vai atlaišanu izpildi, ko Padome ir pieņēmusi atbilstoši Muitas kodeksa 239. pantam. Kā tādām tām ir svarīga loma, nodrošinot iestāžu līdzsvarotību (attiecībās starp Kopienu iestādēm un starp tām un dalībvalstīm), tās ir Kopienu tiesību sistēmas pamatvērtība un noteikti ir pieņemtas sabiedrības vispārējās interesēs, nevis tieši ieinteresēto tiesību subjektu interesēs.

107. Līdz ar to pretēji Pirmās instances tiesas lēmumam pārsūdzētajā spriedumā un pretēji Komisijas viedoklim šajā tiesvedībā jautājums par Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas spēkā neesamību, ko prasītāja pirmajā instancē izvirzīja novēloti, ir pamats, kas attiecas uz sabiedrisko kārtību.

108. Tomēr tas vēl nenozīmē, ka Pirmās instances tiesai šis pamats būtu bijis jāpārbauda pašai pēc savas ierosmes. Es uzskatu, ka šāds pienākums rodas tikai noteiktos apstākļos. It īpaši gribu uzsvērt, ka pienākumu pēc savas ierosmes izvirzīt sabiedriskās kārtības pamatus, iespējams, var noteikt tikai

58 — Tiesa, piemēram, kādā lietā starp Komisijas darbinieku un viņa darba devēju noliedza, ka nodaļas vadītāja kompetence pieņemt ar darbu saistītus lēmumus ir jautājums, ko Tiesa var izskatīt pati pēc savas ierosmes (1988. gada 14. decembra spriedums lietā 280/87 *Hecq*/Komisija, *Recueil*, 6433. lpp., 12. punkts).

lietā iesniegtie dokumenti [59]. Vēl viens nosacījums tam, lai šāds pienākums rastos, varētu būt iespējamā pārkāpuma acīmredzamība vai iespēja Kopienu tiesai noskaidrot šo pārkāpumu un bez grūtībām to kā tādu arī klasificēt [60]. Vēl, noskaidrojot apstākļus, kādos ir pienākums pēc savas ierosmes ņemt vērā sabiedriskās kārtības pamatu, kas nav daļa no apstrīdētā akta, bet gan ir akts, kas liek piemērot iepriekš minēto aktu, rodas jautājums, vai šo aktu izdevējam ir jābūt vienai un tai pašai personai, ja iestāde, kas "vispirms" ir pieņēmusi aktu, jau jāpiedalās tiesvedībā atbildētāja statusā.

109. Tomēr nav jāizvērtē problēma, vai tādos apstākļos kā izskatāmajā lietā, kas attiecas uz iespējamo Īstenošanas regulas 907. panta pirmās daļas spēkā neesamību no kompetences neesamības viedokļa, Pirmās instances tiesai ir pienākums pēc savas ierosmes izvirzīt sabiedriskās kārtības jautājumu. Ja Tiesa, sekojot manam priekšlikumam, atzītu, ka, noliedzot šī jautājuma piederību sabiedriskajai kārtībai, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, tā, mainot pamatojumu, varētu tikai atzīt attiecīgā argumenta nepamatotību.

59 — Skat. 1999. gada 8. jūlija spriedumu lietā C-49/92 P Komisija/*Anic Partecipazioni* (*Recueil*, I-4125. lpp., 212. punkts) un spriedumu lietā C-199/92 P *Hüls*/Komisija (*Recueil*, I-4287. lpp., 134. punkts).

60 — Iepriekš minētie ģenerāladvokāta Džeikobsa secinājumi lietā *Salzgitter*/Komisija, 143. punkts.

Kā jau iepriekš norādīju, šī nepamatotība izriet no pareizas attiecīgo Muitas kodeksa tiesību normu interpretācijas, pie kuras katrā ziņā ir jānonāk, lai izvērtētu pārējos iebildumus, ko prasītāja kopā ar šobrīd izskatāmo iebildumu ir izvirzījusi attiecīgā apelācijas pamata pirmajās divās daļās.

110. Tādēļ uzskatu, ka pārsūdzētais spriedums pēc tam, kad ir mainīts tikko izvērtētā punkta pamatojums, pirmo divu izskatāmā apelācijas pamata daļu dēļ nav jāatceļ.

Par Pirmās instances tiesas varbūtēji pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā, noraidot apgalvojumu par MKK reglamenta 4. panta 1. punkta pārkāpumu

111. Izvirzot trešo šī apelācijas pamata daļu, prasītāja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kad tā, izdarot secinājumu, ka ekspertu grupas locekļu rīcībā bija tikai trīspadsmit kalendārās dienas, lai iepazītos ar prasītājas atbildi uz Komisijas vēstulēm, noraidīja iespēju prasītājai sekmīgi atsaukties uz MKK reglamenta 4. panta 1. punkta pārkāpumu, kas izriet no šī secinājuma. Prasītāja pārmet Pirmās instances tiesai, ka, apgalvojot, ka šī tiesību

norma nav domāta fizisku vai juridisku personu aizsardzībai, tā nav ņēmusi vērā Tiesas sprieduma lietā Komisija/*BASF* u.c.[61] izdarītos secinājumus, no kuriem izriet, ka reglamentā ietvertie procesuālie noteikumi ir būtiskas formas prasības, uz kuru neievērošanu var atsaukties attiecīgās personas, kuras tieši skar lēmums.

112. Vispirms vēlos norādīt, ka Pirmās instances tiesa, pārsūdzētā sprieduma 77. punktā izdarot secinājumu, ka "no lietas materiāliem izriet, ka ekspertu grupas locekļu rīcībā bija trīspadsmit kalendārās dienas (no 2002. gada 6. līdz 18. novembrim), lai iepazītos ar prasītājas atbildi", neievieš skaidrību jautājumā, vai ar to tā grib pateikt, ka MKK reglamenta 4. panta 1. punktā noteiktie termiņi katrā ziņā ir ievēroti. Turklāt nav īsti saprotams, kā šis secinājums var būt saderīgs ar laiku, kad saskaņā ar pārsūdzēto spriedumu ir notikusi ekspertu grupas sanāksme, proti, 2002. gada 12. novembri[62].

113. Katrā ziņā nav jāizvērtē, vai izskatāmajā lietā ir ievēroti iepriekš minētajā tiesību normā noteiktie termiņi (vai arī — kāds, eventuāli, šajā jautājumā ir Pirmās instances tiesas nolēmums), jo, lai izslēgtu minētā reglamenta 4. panta 1. punkta pārkāpumu, Pirmās instances tiesa savu viedokli ir pamatojusi ar to, ka fiziskās vai juridiskās personas nevar atsaukties uz šo tiesību normu.

114. Piekrītu Komisijai tajā jautājumā, ka šis risinājums ir juridiski pareizs. Lai to apstrīdētu, prasītāja atsaucas uz iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*BASF* u.c., no kura tomēr nekādā gadījumā neizriet, ka katra attiecīgās iestādes vai komitejas reglamenta procesuālo noteikumu pārkāpuma rezultātā attiecīgais lēmums kļūst prettiesisks, uz ko fiziskā vai juridiskā persona var atsaukties, vēršoties tiesā. Šajā spriedumā Tiesa atzina, ka Komisijas Reglamenta 12. panta pirmajā daļā noteikto tiesību aktu autentiskuma apstiprināšana veido būtisku procedūras noteikumu un tā pārkāpuma rezultātā fiziskās vai juridiskās personas var celt prasību atcelt tiesību aktu, jo tam *ir jāgarantē tiesiskā drošība*, nodrošinot Kolēģijas pieņemto tekstu visās autentiskajās valodās un tādējādi domstarpību gadījumā ļaujot pārbaudīt paziņoto vai publicēto tekstu pilnīgu atbilstību pieņemtajam tekstam[63].

115. Tādējādi, ņemot vērā neievērotā procesuālā noteikuma raksturu un mērķi, Tiesa šajā spriedumā izvērtēja, vai tas ir būtisks procedūras noteikums EKL 230. panta izpratnē un vai fiziskās vai juridiskās personas

61 — 1994. gada 15. jūnija spriedums lietā C-137/92 P (*Recueil*, I-2555. lpp.).

62 — Pārsūdzētā sprieduma 27., 37., 44. un 98. punkts.

63 — Iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*BASF* u.c. 75. un 76. punkts.

tā pārkāpuma rezultātā var celt prasību atcelt tiesību aktu.

116. Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā ir norādījusi, ka MKK reglamenta 4. panta 1. punkta uzdevums ir nodrošināt minētās komitejas iekšējo darbību, ievērojot visas tās locekļu prerogatīvas, un tātad tā uzdevums nav nodrošināt fizisko vai juridisko personu aizsardzību. Neskaitot vispārīgo apgalvojumu par noteikumu attiecībā uz komitejas apspriedi ievērošanas "īpašo nozīmi" vai nepamatoto tēzi, ka attiecīgais procesuālais noteikums ir būtiska formas prasība, prasītāja savā apelācijas sūdzībā nenorāda neko tādu, kas varētu atspēkot šo izteikumu. Turklāt Pirmās instances tiesas norāde atbilst noteikumam, ko Tiesa izvirzījusi savā spriedumā lietā *Nakajima*/Padome [64] — kas ir jāuzskata par pamatprincipu un nepārprotami atbilstoši jāpiemēro tādas kā Muitas kodeksa komiteja gadījumā —, ka tādēļ, ka "Kopienu iestādes reglamenta mērķis ir dienestu iekšējo darbību organizēt labas pārvaldības interesēs", "[tā] noteikumiem principā ir jānodrošina netraucēta sarunu norise, ievērojot visas tās locekļu prerogatīvas", un tādēļ tā "mērķis nav nodrošināt fizisku vai juridisku personu aizsardzību".

64 — 1991. gada 7. maija spriedums lietā C-69/89 (*Recueil*, I-2069. lpp., 49. un 50. punkts), uz ko Pirmās instances tiesa tieši atsaucas pārsūdzētā sprieduma 79. punktā.

117. MKK reglamenta 4. panta 1. punktā noteikto termiņu mērķis acīmredzami ir piešķirt komitejas locekļiem pietiekami daudz laika, lai viņi varētu izvērtēt iesniegtās lietas. Pēc manām domām, tikai šajā komitejā pārstāvēto dalībvalstu kompetencē ir izlemt, vai to pārstāvji komitejā atbilstīgu lietas, par kuru tiem jāsniedz savi apsvērumi, izvērtējumu var veikt īsākā laika posmā nekā attiecīgajā noteikumā paredzētais.

118. Tādēļ uzskatu, ka Pirmās instances tiesa pareizi noliedza iespēju prasītājai atsaukties uz attiecīgā noteikuma pārkāpumu.

119. Tādēļ, manuprāt, arī trešā šī apelācijas pamata daļa ir jānoraida.

Par apgalvojumu par kļūdainu Muitas kodeksa 239. panta piemērošanu

120. Prasītāja apgalvo, ka, pieņemot, ka izskatāmajā gadījumā nav izpildīts nosacījums attiecībā uz rupjas neuzmanības neesamību Muitas kodeksa 239. panta izpratnē, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

121. Izvirzot pirmo šā apelācijas pamata daļu, prasītāja Pirmās instances tiesai pārmet, ka tā ir nepareizi interpretējusi Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta otro daļu un tādēļ ir uzskatījusi, ka to nav grūti interpretēt.

122. Prasītāja pamatā apgalvo, ka, pretēji Pirmās instances tiesas viedoklim, attiecīgā tiesību norma, kā tas izriet no iepriekš minētās regulas trīsdesmit devītā apsvēruma [65], nenosaka īpašas nodokļa likmes piemērošanu attiecībā uz visiem netiešas rēķina izrakstīšanas gadījumiem tās radīto izvairīšanās no antidempinga pasākumiem draudu dēļ, bet gan tikai attiecībā uz gadījumiem, kad šāda izvairīšanās ir konstatēta.

123. Pirmās instances tiesas kļūdainā Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta otrās daļas interpretācija vēl arī pierāda, ka attiecīgā tiesību norma pretēji pārsūdzētajā spriedumā izdarītajiem secinājumiem ir grūti interpretējama.

124. Piekrītu Komisijai un uzskatu, ka šādiem apgalvojumiem nevar piekrist.

125. Vispirms jānorāda, ka iespējamo kļūdu, kas pieļauta, interpretējot Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta otro daļu, nevar uzskatīt par patstāvīgu iebildumu — attiecīgo pamatojumu es esmu sniedzis šo secinājumu 45.–50. punktā —, bet gan tikai par argumentu, lai atbalstītu iebildumu, ka Pirmās instances tiesa nav pietiekami izvērtējusi tiesību normas sarežģītību. Atbilstoši judikatūrai sarežģītības pakāpe ir viens no būtiskiem faktoriem, lai izvērtētu nosacījumu attiecībā uz rupjas neuzmanības neesamību Muitas kodeksa 239. panta izpratnē [66].

126. Uzskatu, ka šāds iebildums ir nepieņemams, jo tiesību normas sarežģītības izvērtējums jāveic līdzīgi kā faktu izvērtējums, kas apelācijas ietvaros par Pirmās

65 — Attiecīgajā apsvērumā noteikts, ka "[..] ir pamats ieviest mainīgu nodokli tādā apmērā, lai ļautu Kopienas rūpniecībai paaugstināt cenas, padarot tās rentablas attiecībā uz tām importa precēm, par kurām Bulgārijas vai Polijas ražotāji vai puses, kas ir eksportējušas attiecīgo produktu izmeklēšanas periodā, ir tieši izrakstījušas rēķinus, un, otrkārt, ieviest īpašu nodokli, ko uz tās pašas bāzes aprēķina visām pārējām importa precēm, lai novērstu izvairīšanos no antidempinga pasākumiem".

66 — 1999. gada 11. novembra spriedums lietā C-48/98 *Söhl & Söhlke* (*Recueil*, I-7877. lpp., 56. punkts) un 2003. gada 13. marta spriedums lietā C-156/00 Nīderlande/Komisija (*Recueil*, I-2527. lpp., 92.–95. punkts).

instances tiesas spriedumu nav pakļauts Tiesas kontrolei [67].

127. Katrā ziņā arī šis iebildums ir acīmredzami nepamatots. Tas balstās tikai uz Pirmās instances tiesas sniegto Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta otrās daļas interpretācijas kritiku, ko es uzskatu par pilnībā pareizu. Aplūkojot tiesību normu, pat ņemot vērā prasītājas minēto trīsdesmit devīto apsvērumu, ir pilnīgi skaidrs, ka nosacījums, lai piemērotu tajā noteikto īpašo nodokļa likmi, ir netiešas rēķina izrakstīšanas esamība, nevis pierādījums, ka šādas rēķina izrakstīšanas mērķis vai rezultāts ir izvairīšanās no iepriekšējā punktā noteiktās mainīgās nodokļa likmes. Tādēļ prasītāja nekādā ziņā nepierāda, ka Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta otrā daļa pretēji pārsūdzētajā spriedumā izdarītajam secinājumam ir grūti interpretējama.

128. Izvirzot otro šī apelācijas pamata daļu, prasītāja, pirmkārt, apgalvo, ka Pirmās instances tiesas vērtējums, atbilstoši kuram prasītāja nevar atbrīvot sevi no atbildības, atsaucoties uz muitas aģentu faktisko vai iespējamo kļūdu, ir pretrunā Kopienu judikatūrai, kas ir atzinusi muitas aģentu profesionālo atbildību, otrkārt, prasītāja vēršas pret Komisijas vērtējumu, ka prasītājai ir nepieciešamā profesionālā pieredze, un Pirmās instances tiesas pievienošanos šim viedoklim.

129. Muitas aģenta pieļautās kļūdas atbilstība, izvērtējot rupjas neuzmanības neesamību Muitas kodeksa 239. panta izpratnē, ir tiesību jautājums, ko var izvirzīt apelācijas instancē.

130. Šajā sakarā gribu piebilst, ka prasītāja tomēr aprobežojas ar norādi, ka divos spriedumos — spriedumā lietā *Van Gend & Loos*/Komisija [68] un spriedumā lietā *Mehibas Dordtselaan*/Komisija [69] — ir atzīts, ka "muitas brokeris [..], ņemot vērā savas darbības raksturu, uzņemas atbildību gan par ievedmuitas nodokļa samaksu, gan par to

67 — Savos 2007. gada 11. janvāra secinājumos lietā C-282/05 P *Holcim* (Vācija)/Komisija (atrodas izskatīšanā Tiesā, 65. punkts) es minēju līdzīgus apsvērumus jautājumā par grūtību novērtēšanu saistībā ar tiesību normu interpretāciju vai piemērošanu, kas ir būtiski, veicot izvērtējumu, kā rezultātā attiecībā uz Kopienas ārpuslīgumisko atbildību, kas izriet no EKL 288. panta otrās daļas, ir jāsecina, vai Kopienu tiesību pārkāpums ir pietiekami būtisks. Tomēr gribu norādīt, ka 2005. gada 3. marta spriedumā lietā C-499/03 P *Biegi* un *Commonfood*/Komisija (Krājums, I-1751. lpp., it īpaši 42.–44. un 49.–55. punkts), kad Tiesa vērtēja attiecīgo muitas noteikumu sarežģītību, pārbaudot — Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas nolūkā —, vai labticīgam nodokļu parādniekam ir iespējams saskatīt kompetento muitas iestāžu pieļauto kļūdu, tā izvēlējās atšķirīgu pieeju.

68 — 1984. gada 13. novembra spriedums apvienotajās lietās 98/83 un 230/83 (*Recueil*, 3763. lpp., 16. punkts).

69 — Pirmās instances tiesas 2000. gada 18. janvāra spriedums lietā T-290/97 (*Recueil*, II-15. lpp., 83. punkts).

dokumentu likumību, kurus tas iesniedz muitas iestādēm".

132. Pat pieņemot, ka muitas aģents būtu atbildīgs par ievedmuitas nodokļa samaksu un muitas iestādēm iesniegto dokumentu likumību arī tad, ja viņš muitas deklarācijas iesniegtu nevis savā, bet gan importētāja vārdā, tas viņu nekādā gadījumā neatbrīvotu no atbildības. Faktiski jau Francijas muitas iestādes apgalvo, ka atbildīga ir prasītāja. Turklāt prasītāja izskatāmajā lietā nav apgalvojusi vai likusi saprast, ka Francijas muitas iestādēm ar prasību samaksāt specifiskos antidempinga maksājumus ir jāvēršas pie tās muitas aģentiem. Starp citu, šādu prasību katrā ziņā var celt valsts tiesā ierosinātā tiesvedībā par attiecīgo iestāžu lēmumiem pieprasīt muitas maksājumus no prasītājas.

131. Es šaubos par šīs judikatūras atbilstību, jo izskatāmajā lietā Francijas muitas iestādes prasa, lai attiecīgos nodokļus samaksātu prasītāja, nevis tās muitas aģenti. Šajā sakarā gribu norādīt, ka, rekonstruējot pārsūdzētajā spriedumā ietvertos faktus, ir redzams, ka prasītājas muitas aģenti atmuitošanas darbības veica *nevis savā vārdā, bet gan sabiedrības Agro Baltic un prasītājas vārdā* [70]. No iepriekš minētā sprieduma lietā *Van Gend & Loos*/Komisija 5. punkta izriet, ka muitas aģentam — prasītājam lietā, kurā tika pieņemts attiecīgais spriedums — *savā vārdā* un citu labā [71] bija jāizlaiž preces patēriņam un ka Komisija tādēļ uzskatīja, ka aģents tādējādi ir pārņēmis pienākumu samaksāt iespējamo ievedmuitas nodokli par precēm [72].

133. Ņemot vērā, ka prasītāja, neskaitot īso atsauci uz šo secinājumu 130. punktā minēto judikatūru, nesniedz nekādus citus argumentus, lai apstrīdētu Pirmās instances tiesas secinājumu, ka tā nevar atbrīvot sevi no atbildības, atsaucoties uz muitas aģentu faktisko vai iespējamo kļūdu, pārsūdzēto spriedumu šī iemesla dēļ nevar atcelt.

134. Lai gūtu apstiprinājumu šim rezultātam, ir jānorāda — kaut gan pārsūdzētajā spriedumā tas nav darīts —, ka Īstenošanas regulas 905. panta 1. punkta trešajā daļā

70 — Tādējādi jautājums ir par tiešu pārstāvību Muitas kodeksa 5. panta 2. punkta izpratnē.

71 — Tādējādi tas bija netiešas pārstāvības gadījums Muitas kodeksa 5. panta 2. punkta izpratnē.

72 — Tomēr no iepriekš minētā sprieduma lietā *Mehibas Dordtselaan*/Komisija neizriet, vai muitas aģents tajos faktiskajos apstākļos, kas ir attiecīgā sprieduma priekšmets, muitas deklarācijas iesniedza savā vārdā un importētāja labā vai arī tā vārdā un tādējādi arī tā labā. Paliek vienīgi apstāklis, ka Nīderlandes muitas iestādes pieprasīja muitas aģentam, nevis importētājam veikt obligātos lauksaimniecības maksājumus, ko tieši šis aģents prasīja atmaksāt atbilstoši Regulas Nr. 1430/79 13. pantam.

noteikts, ka "terminu "attiecīgā persona", t.i., persona, par kuru atbilstoši Muitas kodeksa 239. pantam un Īstenošanas regulas 905. panta 1. punkta pirmajai daļai ir jākonstatē, vai tā ir veikusi maldināšanu [krāpšanu] vai pieļāvusi acīmredzamu nolaidību [rupju neuzmanību], "tulko saskaņā ar [attiecīgās regulas] 899. pantu". Atbilstoši šim pantam "attiecīgā persona" ir 878. panta 1. punktā minētā viena vai vairākas personas vai to pārstāvji [t.i., persona, kura samaksājusi vai kurai jāmaksā šie nodokļi, vai personas, kuras pārņēmušas minētās tiesības un saistības], kā arī jebkura cita persona, kas bijusi iesaistīta muitas formalitāšu kārtošanā saistībā ar konkrētajām precēm vai kas devusi rīkojumus tādu formalitāšu kārtošanai". Pie šādām personām noteikti būtu jāpieder arī muitas aģentiem, kas izskatāmajā lietā kārtoja muitas formalitātes prasītājai. Tātad, pat pieņemot — kā to apgalvo prasītāja —, ka muitas nodevas piemērošana ir saistīta ar tās muitas aģentu pieļautajām kļūdām, kārtojot muitas formalitātes, arī to pieļautā acīmredzamā nolaidība neparedzētu prasītājai tiesības uz nodokļu atlaišanu.

135. Jautājumā par nepieciešamo profesionālo pieredzi prasītāja norāda, ka tā, protams, ir pieredzējis tirgus dalībnieks slāpekli saturošu šķīdumu importa un eksporta jomā, tomēr tās specializācija nav šādu preču atmuitošanas procedūras Francijā.

136. Arī šis apgalvojums apelācijas instancē ir pieņemams, jo tas būtībā attiecas uz tiesību jautājumu — kura darbības joma ir noteicošā, lai noskaidrotu tā tirgus dalībnieka pieredzes pakāpi, kurš lūdz atlaist nodokļus atbilstoši Muitas kodeksa 239. pantam.

137. Man šķiet acīmredzams, ka šī darbības joma nevar būt pašas atmuitošanas darbības, jo pretējā gadījumā tirgus dalībnieka profesionālās pieredzes nosacījumu, kas, starp citu, ir noteicošais, izvērtējot acīmredzamas nolaidības esamību Muitas kodeksa 239. panta izpratnē [73], automātiski izpildītu jebkurš importētājs, kurš nav muitas aģents.

138. Līdz ar to Pirmās instances tiesa pamatoti, turklāt pilnībā atbilstoši spriedu-

73 — Skat. iepriekš 66. zemsvītras piezīmē minēto judikatūru.

mam lietā *Söhl & Sölke*[74], ir konstatējusi, ka ir jāizvērtē, vai tirgus dalībniekam, kurš pamatā nodarbojas ar importa un eksporta darījumiem, jau ir noteikta pieredze šādu darījumu kārtošanā.

139. Tādēļ man šķiet, ka arī šis apgalvojums ir nepamatots.

140. Izvirzot trešo attiecīgā apelācijas pamata daļu, prasītāja apstrīd Pirmās instances tiesas secinājumu, ka tās darbības, veicot attiecīgos darījumus, nevar tikt uzskatītas par pietiekami rūpīgām.

141. Pirmās instances tiesa šo secinājumu ir balstījusi uz vispārīgu prasītājas rīcības vērtējumu, it īpaši, pirmkārt, uz to, ka prasītāja — kas apgalvo, ka tai nav pieredzes attiecīgo izstrādājumu atmuitošanā, kā arī ir grūtības Regulas Nr. 3319/94 piemērošanā — ne tikai nav lūgusi padomu saviem muitas aģentiem, bet pat devusi tiem ļoti konkrētus norādījumus, un, otrkārt, uz prasītājas kļūdām, izrakstot rēķinus[75].

142. Attiecībā uz pirmo aspektu prasītāja apgalvo, ka, pretēji Pirmās instances tiesas secinājumam, tā patiesībā ir lūgusi sniegt informāciju par minētās regulas noteikumu piemērošanu.

143. Tomēr prasītājas izvirzītie argumenti šajā kontekstā nepierāda, ka Pirmās instances tiesa būtu sagrozījusi faktus vai pierādījumus. Proti, prasītāja aprobežojas tikai ar norādi, ka tā 2000. gada 7. marta vēstulē ir lūgusi Francijas muitas iestādes sniegt informāciju, vai veids, kādā tā gatavojas veikt atmuitošanas darbības līdzīgi kā 1997. gadā, izpilda tiešas vai netiešas rēķina izrakstīšanas nosacījumu Regulas Nr. 3319/94 1. panta 3. punkta otrās daļas izpratnē.

144. Tomēr prasītāja tādējādi pati norāda, ka darbības, kas ir pamatā šobrīd izskatāmajai tiesvedībai, tika veiktas 1997. gadā. Tātad Francijas muitas iestādēm adresētais prasītājas lūgums sniegt skaidrojumu ir nosūtīts ilgi pēc attiecīgo darbību veikšanas un pat vēlāk nekā tika sastādīti protokoli par to, ka nav

74 — Minēts iepriekš, 57. punkts.

75 — Pārsūdzētā sprieduma 143. un 144. punkts.

nomaksāti nodokļi [76], un vēlāk par prasītājas iesniegtajiem pieteikumiem par nodokļu atlaišanu [77].

145. Tādējādi prasītājas minētajam apstāklim acīmredzami nav nekādas nozīmes, izvērtējot rūpību, ar kādu tā ir veikusi attiecīgās darbības, kas ir kalpojušas par iemeslu attiecīgajai tiesvedībai.

146. Jautājumā par kļūdām rēķinu izrakstīšanā prasītāja Pirmās instances tiesai pārmet, ka, vispārīgi uzskaitot šīs kļūdas, tā likusi noprast, ka šādu kļūdu ir bijis daudz, bet tas neatbilst patiesajiem apstākļiem. Kopumā četrās atmuitošanas darbībās, kas katra attiecas uz trim darījumiem, ir bijušas tikai divas kļūdas, kas attiecas vienīgi uz lietas T-134/03 materiāliem.

147. Šajā sakarā vēlos piezīmēt, ka Pirmās instances tiesa nepavisam nav apgalvojusi vai likusi noprast, ka rēķinu izrakstīšanā ir konstatēts daudz kļūdu. Pārsūdzētā sprieduma 144. punktā tā tikai secinājusi, ka "prasītājas kļūdas, izrakstot rēķinus, norāda uz tās rūpības trūkumu".

148. Tādējādi prasītāja pārliecinoši nepierāda, ka Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi faktus vai atbilstošos pierādījumus. Tas, cik lielu nozīmi Pirmās instances tiesa ir piešķīrusi attiecīgajām rēķinu izrakstīšanā pieļautajām kļūdām, kuru esamību prasītāja apelācijas instancē pati nenoliedz, ietilpst Pirmās instances tiesas kompetencē attiecībā uz faktu novērtējumu, kas apelācijas instancē neatrodas Tiesas kontrolē.

149. Iepriekš minēto apsvērumu rezultātā es varu secināt, ka prasītāja nav pierādījusi kļūdu esamību, kas varētu atspēkot Pirmās instances tiesas secinājumu, ka Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, apstrīdētajos lēmumos konstatējot, ka [attiecīgajā gadījumā] nav izpildīts nosacījums par rupjas neuzmanības neesamību.

150. Tāpēc ierosinu Tiesai noraidīt arī šo apelācijas pamatu.

76 — Saskaņā ar pārsūdzēto spriedumu (24. punkts) protokols saistībā ar lietu T-135/03 ir sastādīts 1997. gada 13. novembrī un protokols saistībā ar lietu T-134/03 ir sastādīts 1998. gada 4. decembrī.

77 — Saskaņā ar pārsūdzēto spriedumu (25. punkts) prasītāja pieteikumus iesniedza 1999. gada novembrī un decembrī.

Par tiesāšanās izdevumiem

151. Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 122. panta pirmo daļu, ja apelācija nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

152. Ņemot vērā, ka es ierosinu Tiesai noraidīt apelāciju un ka Komisija ir prasījusi atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, prasītājai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Secinājumi

153. Līdz ar to es ierosinu Tiesai lemt šādi:

— apelācijas sūdzību noraidīt;

— prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.